

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2-; za Nemčijo K 2-50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po sludenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri oseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Genarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavna.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpoložanje. Sprejema tudi vloge od svojih združnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se nakupant, eskomptirajo.

FRANCOVSKI TRG
Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n Ljubljano. Dr. Josip Dermastia. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. inobr. zbornice in hišni pos. v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni pos. in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in pos. v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku

„SLOVENEČ“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Največja češka tovrka za nakupovanje cenega posteljnega perla!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K. 1 kg boljsega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dveima blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Velik uspeh

ima vsako krojaško podjetje z lepo opremljeno, bogato sortirano in zelo priljubljeno **ZBIRKO** suknarne

— **Lužný & Trlica** —

Brno

Zahtevajte takoj doposlavitve zbirke zastoj in franko. — Vse potrebsčine za krojače Ostaniki po izredno nizkih cenah. 440 3-1

„Katoliška Tiskarna“

priporoča

vizitke, kuverte in druga dela.

Rudolf Foukal

Jägerndorf, Češko.

Razpošilja sukno krojaškim mojstrom.

Omenjena tovrka razpošilja krojaškim mojstrom, ki imajo veliko odjemalcev, naj-novejše, najtrpežnejše in najlepše

vrste sukna

tudi na metre po tvorniški ceni. Bogato zbirko vzorcev pošilja zgorajšna tovrka poštino prosto na ogled. a 279

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in žens e obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doll imenovanih trgovinah

kjer je vsakde dobro in prijazno posrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti mokrjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Mali protialkoholni katekizem

á 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

Naročajte in priporočajte Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1'50 K, lepše 1'90 K.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve od sv. Očeta odločen za mali traven: Ohranitev sv. vere med poljskim narodom.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Ponedelj.	Hugo škof	Družba sv. Mohorja.
2	Torek	Frančišek Pavlan	Malodušni duhovniki.
3	Sreda	Abundij	Ljubezen do bližnjega, posebno do revežev.
4	Četrtek	Veliki četrtek (Izidor škof)	Društva presv. Rešnjega Telesa.
5	Petek	Veliki petek (Vincencij Fer.)	Spreobrnjenje trdovratnih grešnikov.
6	Sobota	Velika sobota (Sikst papež)	Ohranitev sv. vere, — vse mlačne duše.
7	Nedelja	Velika nedelja Vstajenje Gosp.	Povzdiganje naših misli k nebeškim željam.
8	Ponedelj.	Velikonočni ponedeljek (Albert)	Naši obrtniki in njih pomočniki.
9	Torek	Marija Kleofa —	Prava pobožnost ženskega spola.
10	Sreda	Ezekijel prerok	Ljudski misijoni.
11	Četrtek	Leo I. papež	Naši visokošolci.
12	Petek	Zenon škof muč.	Prava krščanska umetnost.
13	Sobota	Hermenegild muč.	Vladarji, njih družine in vsa svetna gosposka.
14	Nedelja	Bela nedelja (Justin muč.)	Zatiranje slabih časopisov.
15	Ponedelj.	Anastazija dev.	Naši poslji in vsi delavski stanovi.
16	Torek	Kalist muč.	Šibe potresa reši nas o Gospod.
17	Sreda	Rudolf muč.	Mir in sloga narodov.
18	Četrtek	Eleuterij škof	Spreobrnjenje krivovercev in judov.
19	Petek	Ema, vdova	Delavci in delavke v tovarnah.
20	Sobota	Marcelin škof	Zidanje potrebnih cerkva.
21	Nedelja	Anzeim škof	Angleški katoličani.
22	Ponedelj.	Soter in Kaj papeža	Poboljšanje postopačev okoli cerkve.
23	Torek	Adalbert (Vojteh)	Ponižanje sovražnikov sv. vere.
24	Sreda	Jurij	Naši vojaki.
25	Četrtek	Marko	Blagoslov polja in vrtov.
26	Petek	Klet papež	Pomirjenje nasprotnikov in sovražnikov.
27	Sobota	Peregrin	Naši rojaki v daljnem svetu.
28	Nedelja	Varstvo sv. Jožefa	Povišanje sv. kat. cerkve.
29	Ponedelj.	Peter muč.	Naši učitelji in učiteljice.
30	Torek	Katarina Sijenska	Ženski zavodi; vsi v tem mesecu umrli.

Odpustki mesca aprila 1912.

3. Sreda. Sv. Benedikt filadelfski. Popolni odpustek tretjerednikom.

4. Veliki četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo v namen sv. očeta; spoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; d) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih stacijonskih cerkvâ.

5. Veliki petek, prvi v mescu. Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri od 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popoln odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k sv. obhajilu.

7. Nedelja, prva v mescu. Velika noč. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih stacijonskih cerkvâ; b) udom rožnivenške bratovščine trije odpustki v bratovski cerkvi in razen tega še en popoln odpustek; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski in farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen sv. očeta moliti še sedem oče našev in sedem češčenamarij za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; dalje vsem vernikom, ki pridejo k spovedi in sv. obhajilu in premišlujejo nekoliko dobrotljivost presv. Srca in molijo na namen sv. očeta. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Sreda. Sv. Fidel. Popolni odpustek tretjerednikom.

28. Nedelja, zadnja v mescu. Blaženi Lukezij. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Križi in znamenja ob potih.

Vesela spomlad je zopet prišla v deželo. Vse se oživlja in prenavlja. Kmetič nanovo orje svoje polje, vrtovi se preurejajo, drevje očiščuje, živa meja se prirazuje, plotovi popravljajo. Tudi zidarsko delo, ki je čez zimo počivalo, se je spet pričelo: novim poslopjem se koplje temelj, stare stavbe se popravljajo, ometavajo, snažijo, belijo, slikajo.

Menda je ravno ta mesec najpripravnější, da spregovorimo enkrat o križih in »znamenjih« ob potih, — teh očitnih spričevalih vere našega ljudstva, ki pa tudi marsikje prav glasno kličejo ali po tesarju ali zidarju, krovcu, slikarju ali kiparju.

Križi in znamenja ob potih so — enako kakor lepo nasejane cerkvice po naših gričih — javni dokazi, da je ljudstvo naše verno, krščansko. Živoveren kristjan vsem krajem, kjer ima opraviti, in vsem opravičilo, s katerimi ima posla, takorekoč pritiska pečat krščanstva; povsod hoče videti znamenja sv. vere: križ in podobe svetnikov. Obenem s temi vnanjimi verskimi znamenji stavi te kraje in ta svoja opravila pod varstvo božje in svetniško.

To je brez dvoma zelo lepo in veselo. Saj ravno nasprotni znak modernega, vedno bolj rodirajočega brezverstva je pa ta: odpravljati znamenja in sledove vere povsod: po hišah, po javnih prostorih, tudi po pokopališčih, v občevanju, govorjenju, pozdravih, raznih šegah in običajih. Povsod se mora Bog umikati; povsod namesto vere in nadnarave — sama gola natura. Nobene višje misli, nobenega pogleda navzgor, nobenega nadzemjskega ideala.

Vse drugače pa dela verno ljudstvo. Povsod vidi Boga, — ne samo v cerkvi, kjer

biva v vidni podobi, — ampak tudi v hiši, na sredi polja in na vrhu griča. Povsod mu stopa pred oči tudi končni cilj, naš večni namen; posebno če se primeri kaka nesreča, mu je prva misel na Boga, na sodbo, na molitev.

In tako je prav. Saj je res Bog povsod, »v njem živimo, se gibljemo in smo«. Veseli moramo biti, da je še toliko vere med nami, da ljudje cenijo in čislajo take verske reči. Zato se menda imenujejo ti križi in kapelice »znamenja«, ker so znamenja ali znaki, priče in dokazi naše vere v Boga in zaupanja v njegove svetnike.

To je lepo. — Samo nekaj je treba pri tem pomniti, namreč: da v s a m e vnanjosti ne smemo imeti p r e v e č vere in staviti prevelikega zaupanja. Če bi nas kak tujec samó po »znamenjih« sodil, bi moral reči, da smo Slovenci in posebno še Kranjci — ker toliko znamenj in toliko cerkvic po gričih ni menda nikjer kakor na Kranjskem — torej da smo mi najpobožnejši ljudje na svetu. Nevem pa, če nas bo tudi Bog sodil samó po številu znamenj. Sv. pismo pravi: »Pravični iz vere ž i v i«. To se pravi: vera se mora kazati ne samó v »znamenjih«, ampak še bolj v ž i v l j e n j u. Zakaj je treba to poudarjati? Zato ker nekateri le p r e v e č držé samó na take vnanjosti, premalo pa na notranjost. Marsikdo, ki se želi Bogu malo prikupiti, ne vé drugega, kakor kako znamenje postaviti, in misli, da je s tem že vse storil; ne zaveda se pa, da bi se Bogu bolj prikupil, ko bi malo svoje življenje poboljšal: pijančevanje opustil, s sosedom se spravil, z ženo ali s »ta starimi« lepše ravnal, za otroke bolj skrbel ali kakega siromaka se usmilil. — Lepó je, če je lépo znamenje sredi vasi; nelepo pa je, če okoli

tega znamenja pijanci kolovratijo, moški preklinjajo, ženske se kregajo, fantje pretepajo, otroci kamnajo. Če bi nas pa kak tujec po takih junaških činih sodil, nevem kakšna bi bila njegova sodba o nas . . .

Torej zunanja znamenja vere moramo ceniti; preveč vere in upanja pa v same vnanjosti ne smemo staviti. Lesen križ ali zidano kapelico postaviti, kdor ima dosti denarja za to, ni težko; — križe, ki nam jih Bog naloži, voljno nositi, živ tempelj božji, ki je človeško telo z dušo vred, prav uravnati, to je pa malo težje, zato pa tudi zaslužnejše.

To je eno. Druga stvar, na katero moramo pri znamenjih paziti, je pa ta-le: Kdor postavi kako znamenje, hoče to storiti gotovo Bogu, Mariji ali svetnikom v čast, ne pa v sramoto in zasmeh. — Ali pa niso naša znamenja pogostokrat Bogu bolj v zasmeh in sramoto, kakor pa v čast? Poglejte — kakšen križ! Deblo že trohni in preti, da bo padlo, barve, s katerimi je bil nekdanj križ pretegnjen, že ni nikjer več, streha je preluknjana ali celo napol podrta; pogledajte telo Gospodovo samo: kakšen obraz, kakšno celo telo, kak »mojster« je to delal?! In vrh tega morda še roka Kristusu odpadla! Tako visi Gospod in njegov križ, nanovo ranjen in zasmehovan, morebiti leta in leta. In ljudje hodijo mimo in gledajo to, pa nikogar v oči ne zbode in v srce ne zaboli, da bi to potvaro odpravil. — Ali zidana znamenja, kaka zanemarjenost se časih vidi! Ograja podrta, streha raztrgana, omet odpadel, slike okrušene, zamazane, zastarele. In to naj bo Bogu v čast?

Zatorej le stavimo in imejmo ob potih znamenja, ki so priča naše vere, — ali rajši malo manj, pa tista v resnici lepa in častna, kakor pa prav veliko in večino zanemarnjenih! Časih je teh znamenj silno veliko, pa eno bolj revno od drugega. Ni treba, da ima vsak posestnik na koncu svoje njive svoje znamenje, ker en sam redkokdaj zmore kaj res lepega postaviti. Bolje je, da se jih vzame več skupaj in naredijo res nekaj, kar je okolici v lepoto, njim samim pa v čast!

Kadar hočete napraviti novo znamenje, preudarite dobro, da ne boste postavili nekaj, česar se boste potem kesali! Posvetujte se vselej z duhovnikom ali drugim izobraženim in vernim možem! Dajte si napraviti od pravega mojstra skrbno izdelan načrt, ki ga potem pokažite večim ljudem! Delo samo izročite zopet izvedenim rokam, ne kakemu mojstru-skazi! Posebno pa pazite na napravljanje slik in kipov! Poiščite si res pravih mojstrov in ne glejte samó na to, kdo bo

ceneje naredil ali kje se bo ceneje dobilo. Ne dajate slikat znamenj kakim nesposobnim ljudem. To so lahko dobri in častni ljudje, a za slikanje podob nimajo zmožnosti. Oni lahko slikajo na panjove razne vesele in žalostne prikazni, kako zajec na boben ropoče itd., tam naj se le izkazujejo s svojo umetnostjo; za svete podobe morate pa dobiti res umetnega slikarja. Če pa takega ne dobite, pa nikar ne dajati slikati svetih podob; ali če kaj čednega sploh ne zmorete, je bolje se ne lotiti takega dela!

Postavljena znamenja se pa morajo tudi popravljati, drugače razpadejo. Pa ne šele takrat popravljati, ko že vse skup leti, ampak o pravem času, ko se na njih začne opazovati zob časa, ki jih je le nekoliko oglodal. — Pravzaprav bi se moral, vsaj če se dela kako večje znamenja, že pri napravljanju novega znamenja založiti kapital, iz katerega obresti se bo znamenje vzdrževalo.

Prav potrebno in hvaležno delo bi bilo, ko bi se enkrat po vseh župnijah naše slovenske zemlje vzeli skupaj, da bi vsa znamenja pregledali in potrebna popravili; če pa nikogar ni, ki bi jih hotel popraviti, pa odstranili, da se Bogu in svetnikom božjim ne dela ž njimi nečast, da niso v posmeh malovernim in brezvernim ljudem, ki hodijo mimo! Morda bi bilo dobro v ta namen osnovati nekak »olepševavni odsek«. Po mestih imajo olepševavna društva, po deželi naj bi imeli vsaj odseke. Kaj, če bi se tak odsek osnoval v Marijini družbi? Ali bi ne bila tudi to lepa naloga družb? Seveda odsek sam ne bo mogel veliko popravljati, ampak naj bi le opozoril, vzbudil in vzdignil tiste, ki so poklicani in zmožni popraviti: ali posamezne posestnike ali cele vasi in potem tudi s svetom in dejanjem pomagati delo izvesti. Smo radovedni, če se bodo kje zganili in nam tudi kaj sporočili.

»Kakršne so rože po oknih, taka so dekleta v vasi,« tako sodijo ljudje. Lahko pa sklepamo tudi: Kakršna znamenja v fari, taka gorečnost za čast božjo. — V novejšem času imajo po nekaterih vaseh res lepa, okusna, umetna znamenja. Če rastejo tam okoli še kako cvetje in zelenje, ki ga goji skrbna roka Bogu in Mariji v čast, se potniku oko in srce razveseli, ko zagleda kaj takega in si mora nehoté reči: Tu morajo biti verni, goreči in izobraženi ljudje!

Še eno besedo o pozdravljanju pri križih in znamenjih. Navada je, da se pri znamenjih moški odkrijejo, ženske pokrižajo. Bodi najprej povedano, da to ni ravno cerkvena zapoved, ampak le lepa pobožna navada. Torej nima še nobenega greha, kdor tega ne stori,

— ako ne opusti pozdrava iz kakega zaničevanja. Vendar bi bilo znamenje mrzlega in malomarnega kristjana ali pa prevzetnega človeka, kdor bi pri nobenem znamenju Križanega ne pozdravil. Pa tudi samó mrzlo odkriti se, ni kaj poseben pozdrav. Pozdrav mora priti iz srca! Če so že sicer pobožni vzdihljaji med dnevom priporočljivi, naj bi — če že drugokrat ne — vsaj takrat kak vzdihljaj poslali k Bogu, ko pridemo mimo svete podobe. Pri križu se lahko reče: »Molimo te, Kristus, in te hvalimo...«, pri znamenju Marijinem se lahko na tihem vzdihne k Mariji za srečno zadnjo uro ali zmoli tudi češčena-marija, ne da bi te kdo opazil. Če se pelješ po polju in vaseh, posebno pozimi, in srečaš

znamenj toliko, da se ti zdi že težko pri vsakem se odkriti, v srcu vsaj lahko pozdravljaš Boga in svetnike, ne da bi te kdo opazil, in ne da bi te zadrževal mrz ali dež in solnce.

Ali torej smemo pričakovati, da se bo — tam kjer je potrebno — že letošnjo pomlad v tem oziru kaj storilo? Da se bo, ko se vse prenavlja, tudi v tem oziru lice naše domovine prenovilo in pomladilo?

Potem pa naj se pazi na to vsako leto, da se sproti popravi, kar je potrebno. Na ta način bodo poljski križi in znamenja v lepoto naši domovini, bodo priča naše vere in gorečnosti, pa tudi mimoidočim — kažipoti proti nebesom.

S Kalvarije na Oljsko goro.

Na gori Kalvariji je umiral Gospod
kot žrtev za naše dolgove,
na Oljski se gori je dvignil odtod
v nadzvezdne nebeške svetove.

Na gori Kalvariji vrh strmih višav
križ zmage i nam je pripravljen;
gojimo tu v srcu do križa ljubav,
da v večno nam čast bo postavljen!

Pot h križu nas vodi strmo navzgor,
tam v višku oblita je z zarjo;
privede nas srečno v večni odmor,
a vodi čez goro Kalvarijo.

Kdor vdano na gori Kalvariji trpi,
ko žalost mu srce pretresa,
na Oljski se gori mu čelo zvedri,
tam dvigne se v večna nebesa.

Limbarski.

„Bog med nami“.

Živimo tudi mi za Jezusa!

(Dalje.)

Sramujem se, izreči te besede tu pred oltarjem, medtem ko Jezus, skrit v njem, živi in misli le za nas. Nam mrzi živeti zanj, — njega pa ljubezen zadržuje v sveti hostiji. Toliko premore ljubezen v božjem Srcu! In ljubezen v našem srcu ni zmožna, da uredi naše življenje po volji božji? Jezus je za nas vse, in njegovo veselje je, bivati pri nas; njemu so ljube tudi revne, neokrašene cerkvice. Ako le more bivati med ljudmi, je zadovoljen; njegovo življenje ljubezni je poplačano, ako le najde ljubezen. In mi? Dočim neprestano gori ognjena peč ljubezni v tabernakeljnu, dočim Srce samega Boga zdihuje in koprni po nas, se damo mi le s težavo ganiti. Mi ga hočemo pač ljubiti, a pod pogojem, da ga ljubimo samo malo... On sam nam ni zadosti, mi hočemo poleg njega ljubiti še nekaj drugega, — ljubiti same sebe. Mi ga hočemo pač ljubiti, a le toliko, da ga ne žalimo, da nam pri tem ni treba izgubiti in pozabiti sebe. Bojimo se, da bi ne napolnil našega življenja

s težavami in bridkostjo, ako se zatajujemo in mu prepustimo vodstvo svojega življenja... A kdor se tega boji, ta ni še nikdar skusil, kako dober gospod je Bog; ta se ni še nikdar v resnici odločil, služiti samo Bogu. Naša neodločnost, živeti krepostno, ne prihaja od ničesar drugega kakor od slabotne volje, s katero pričenjamo. Odtod prihaja, ker išče ubogo srce še nekaj drugega razen Boga. Zato poslušaj zahteve strasti, slabih navad in čutne narave. Ako pa bi bilo na to stran gluho in bi poslušalo le Boga, bila bi služba božja mnogo ložja. Zato se zgodi, da hočemo v skušnjavah, v težavnih okolnostih in vsakdanjih nevarnostih z Bogom glihati, mu nekaj dopustiti, a ne vsega, staviti mu gotove meje, katerih nočemo prekoračiti. Zato ne dosežemo nikdar one nenavadne moči, s katero se vrže človek na kako podjetje, odločen, da ali življenje pusti, ali ga dobro dokonča. To edino je vzrok, zakaj mnogi nosijo svoj križ s tako težavo, se dvigajo in zopet padajo, ter

omahujejo sem in tje med pobožnostjo in mlačnostjo. Vidi se jasno boj med naravo in milostjo, med svetom in Bogom — in edini vzrok tega je, ker manjka odločnosti in hočemo skopariti z Bogom.

O, kdor z Bogom tako skopari, tega plačuje on z enako mero. Ono notranje veselje, ki vse težave olajša, ono svežost, ki človeka na perotih dviga kvišku, to podeljuje Bog le velikodušnim dušam . . .

Gospod, tu sem, le zate hočem živeti! Kaj naj storim, da ti bom ustregel? Domine, qui me vis facere? Gospod, kaj hočeš, da storim? Ta prvi skok moramo narediti in z mečem presekat i vse vezi, ki nas vežejo. Vidiš, to so vrata v notranje življenje! Ako so zaprta, sunite močno vanje, če hočete, da se odpro; in ko so enkrat odprta, ne bodete več šli, ampak leteli. Vprašajte one duše, ki so si v resnici Boğa izvolile in v kateremkoli stanu so živele, pustile so za sabo svetel žarek prave pobožnosti. Vprašajte jih, če se niso čutile mnogo ložje, če niso veselo in z velikimi koraki šle po tistem potu, kjer se mi le s težavo naprej vlečemo. Poglejte jih, če so tako malodušni, če postajajo vsak trenotek in se ozirajo nazaj, kakor bi se kesali, da so se posvetili službi božji. In vendar se več trudijo nego mi, si bolj silo delajo kakor mi. Svojo naravo krote s pritrgovanjem in si ne spregledajo niti najmanjše stvari. Vedno željni napredovati, se ne izgube v zunanje stvari. Prizadevajo si za čvrste čednosti, ponižnost, potrpežljivost, krotkost in zatajevanje. Križ, veliki križ Nazarenca je tu; tega so si naložili na rame. Ne vem res, kako je to, nam se zdi velikansko breme, a oni ga nosijo z lahkoto, vedno pripravljeni, vedno veseli . . .

Vzrok temu je, ker so se enkrat odločili, živeti za Boğa; in ta odločitev je z enim udarcem strla vse verige, zavrnila vse pritožbe, zravnala vsa pota, olajšala vse težave. In Bog jim daje vedno zgled, kako naj izpolnjujejo svoje dolžnosti, kako naj prinašajo darove, kako premagujejo skušnjave. Bog vodi njihov glas, daje njihovim ukazom milobo, njihovi poslušnosti veselje. On jih uči, kako naj se oblačijo, kako naj jedo, kako naj delajo in kako naj se obnašajo. Da, Bog živi sam v njih, kajti njegova svetloba jih vodi, njegova ljubezen jih ogreva, njegovo veselje jih napolnjuje. Njegove časti iščejo, njegova gorečnost jih razjeda, njegova razžaljenja jih žaloste. Glejte tu, moji ljubi, resnično notranje duše, v katerih je vžgan božji plamen; glejte pravi način, kako Bogu v duhu in v resnici služiti! Glejte prave častivce, ki mu darujejo

v celici svojega srca svoje veselje in zdravje; glejte kraljestvo božje, zasnovano v dušah; glejte dušo, katera živi za Boğa!

Sv. Terezija je hodila nekdanj kmalu po prejemu svetega obhajila okoli popolnoma sama s svojim dragim Jezusom v srcu. Naenkrat vidi, da ji prihaja nasproti neki otrok poln veličastva: Kdo si ti, jo vpraša smehljaje, kdo si ti? — Jaz sem Terezija Jezusova, in sedaj mi povej, kdo si pa ti? — Jaz sem Jezus Terezijin . . .

Tako je živela Terezija vsa za Jezusa, a Jezus ves zanjo. Ona vsa njegova, — on ves njen.

O srečno razmerje! O presrečna duša, ki živi v neprestanem združenju božjem, v nepretrganem objemu z Jezusom! Duša, o kateri velja obljuba Jezusova: »Ako kdo mene ljubi, ga bom jaz ljubil in moj Oče ga bo ljubil, in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.« Duša, ki sloni na prsih Jezusovih in pije iz njih potoke sladkosti.

Sedaj pa vprašam: Kaj nas ovira, da se ne povzdignemo nad nas same in se ne posvetimo za božjo službo pred svetim Zakramentom? Ali mar Bog ni zadosti ljubezljiv? Ali ni on edini, ki zvesto ljubi? Edini, ki je zmožen, da osreči onega, kateri njega ljubi?! O, ponoviti moram ono bolestno besedo sv. Jederti: »Ljubezen ni ljubljena, Jezus ne najde ljubezni!« . . .

O, da bi se dobilo tudi pri nas nekaj duš, nad katerimi bi imel Jezus svoje popolno zadovoljstvo in veselje! Duš, katere bi govorile iz srca: Kaj imam v nebesih in kaj maram na zemlji; Bog mojega srca in delež moj je Bog na vekomaj! — Veliko se trudimo za malce zemeljske dobrine: za pest denarja, mrtve grude, za malo dima časti in slave, ki se danes dviga in jutri razkadi, — trudimo, pa je še ne dosežemo! In vendar je le Jezus in njegova ljubezen oni skriti zaklad v njivi, za katerega je vredno, da gremo in prodamo vse, da ga kupimo, kajti v njem edino je vsa naša sreča.

O da bi se mi posrečilo, vam danes v božji službi nekoliko naprej pomagati! Pota sijonska žalujejo, ker ne ljubimo Jezusa, ker mu ne služimo, kakor zasluži! Celó pobožne duše iščejo bolj sebe kakor Jezusa; izgubljajo se v tem, da opravljajo z veliko natančnostjo nekaj zunanjih vaj. Če pa pogledamo natanko v srce, ne najdemo duha Jezusa Kristusa, ampak njih lastnega duha, ker jim manjka življenja ljubezni.

Kdaj bomo premagali samoljubezeno, ki nas spremlja pri vsakem našem koraku in ki je naše prave sreče največji sovražnik, ter jo nadomestili z ljubez-

nijo božjo, v kateri obstoji vsa naša resnična sreča!

Kako torej, ali naj brezdelno stojimo in zapravljamo svoj čas?! Tedni in meseci potekajo, vsak dan premišljujemo kratkost življenja in ničevost pozemeljskih stvari. Vsak dan čutimo, da se naše srce nanovo razširja in najdemo novih vzrokov, da ljubimo Boža. Vsak dan se zdi, da se nam razprostirajo krila k poletu v notranje življenje — kdaj se bomo vendar v resnici dvignili? Kdaj bomo nastopili ono trdno in stalno pot dobrega kristjana, ki sicer hodi po tej dolini prognanstva, ki pa ima zemljo pod svojimi

nogami., večnost v svojih mislih in Jezusa v srcu? Kdaj bomo stopili v stopinje Jezusa Kristusa in ločeni od sveta in samih sebe živeli le zanj?

Pogum, duša moja, odloči se k novemu življenju! In če te skuša svet zapeljati, če čutiš, da pešajo tvoje moči — pridi k nogam Jezusovim, vrzi se na njegove prsi, potopi se v brezdno njegovega božanstva, tam najdeš novih moči, tam se naučiš vsega. V življenju Jezusovem najdeš pravo življenje, življenje ljubezni, katero je studenec notranjega življenja. In to notranje življenje je — raj na zemlji . . .

Evharistično leto.

Pridi, pridi, v igred zlata
preko logov in dobrav,
vencev in cvetic bogata,
pridi kmalu iz daljav!

Evharistično je leto,
pridi, v igred, čez ravni;
dahni v brstje, da nešteto
cvetov novih se vzbudi!

Tabernakelj pričakuje
limbarjev iz tvojih rok,
in oltar se že raduje
vencev, ki jih zvil bo log.

Cvetki vsaki, ki bo vzklija,
ôd pri letos lepši cvet,
da dostojno bo krasila
njega, ki je večnosvet.

Žarneje naj letos sije
zlato solnce pred oltar,
v tabernakelj vsak naj zlije
najjasnejše luči žar.

Reci slavčku, naj se vrne,
v cvetje se bo gaj odel;
strune mu navij srebrne,
da bo »Lauda Sion« pel.

Petja, cvetja, zvezd žarečih,
v igred, nam prinesi v dar;
vzbudi tudi src ljubečih,
duš gorečih za oltar!

M. Elizabeta.

Šola krščanske popolnosti.

Troje odprtih pisem naši inteligenci.

Tretje pismo.

Iz vsega, kar smo dosedaj povedali o pobožnosti v prvih dveh pismih, lahko razberete, da je pobožnost pristna inteligentinja in aristokratinja. Ni se rodila iz nekega neznanega plebejskega verskega čuta — v smislu nemške protestantske filozofije — ampak pod jasnimi in životvornimi žarki božje milosti iz samega umnega duha: prava nebeška hčerka, ki hodi po večnoresničnih potih Večnega in ki ima namen, voditi človeka k Večni Inteligenci in ga ž njo najtesneje združiti. Kdor te ga ne izprevidi, nima potvorje-

nega samo pojma pobožnosti, ampak ima potvorjen in okrnjen tudi pojem inteligentnosti.

Odlomek iz filozofije! Človek ima dvoje dušnih zmožnosti, um in voljo. Vi obožavate skoro edino le um, njegove vrline in njegovo izobrazbenost. Ali s tem obožavanjem ste zelo pristranski: nič manj plemenita zmožnost človeškega bitja ni tudi njegova volja. Torej spoštovanje, gospoda moja, tudi pred drugo zmožnostjo našega inteligentnega duha, pred voljo. Za enkrat zadostuj ta opomba!

In resnica, okoliš našega razuma se deli na dvoje, recimo: na spekulativne

in praktične resnice. Spekulativna resnica n. pr. je, da ima vsak učinek svoj vzrok, je Pitagorov stavek, so resnice logike, fizike, psihologije itd. A poleg teh resnic spoznava naš um še drugačne, n. pr.: Bogu se mora verjeti, starše moramo spoštovati, jezi, nečistosti, nezmernosti se ne smemo vdajati itd. Pri teh drugih resnicah spoznava naš um dvoje: prvič, da je prav, da odgovarja resnici, da odgovarja našemu faktičnemu razmerju do Boga, če mu verjamemo, kar je razodel, če verujemo; drugič pa, da smo dolžni Bogu verjeti. In ker se te resnice nanašajo na naše delovanje, ker nam um z njimi osvetljuje pot, po kateri moramo nujno hoditi, če hočemo živeti »po pameti«, po resnici, jim velimo v filozofiji praktične resnice. Praktične resnice so torej zato, da jih spoznavamo, a tudi, drugič in posebno, da jih izvršujemo, kar je naš Zveličar v svojem aramejskem materinem jeziku povedal z izrazito besedo, da moramo resnico delati (Jan. 3, 21.).

Glas našega praktičnega uma: Bogu moraš verjeti, krivičnosti, nečistosti se moraš varovati itd., je namreč adresiran na našo prosto voljo, ki ima pred vsem namen, praktične resnice izvajati in oživotvarjati. Kedarkoli torej naša volja udejstvuje resnice, ki jih ji kaže spoznavajoči um, tedaj hodi po potu resnice, tedaj dela resnico.

Dobro. Zdaj pa vzemimo inteligenta, ki so mu praktične resnice — humbug ali pa vsaj zelo postranska stvar, in čigar volja se noče ravnati po ukazih praktičnega uma, koliko delov njegovega duha je izobraženih? Samo spekulativni del njegovega uma, dočim vlada v praktičnem delu njegovega uma velik kaos in dočim mu je volja tako slaba, ohromela, odrvenela, okorela, krnjava in nerazvita, da se ne zna in ne more in celo noče ustavljati nasilju nerednih strasti in da noče hoditi po potih resnice. Ali ni tak inteligent v kljub svoji intelektualni izobraženosti res pravi polizobraženec? Dobro, živela intelektualna izobraženost, ali živela tudi in pred vsem posebno izobraženost volje, izobraženost srca!

- Zelo modro stoji tiskano že v naših beri-

lih za ljudske šole, da ima človek um in voljo. Toda vi, ki ste varili naše moderne šolske vzor-postave, kje je bila tedaj vaša logika, vaša doslednost, da niste nič gotovega določili tudi za izobrazbo volje in srca? In vi, moderni pedagogi, tukaj imate še široko polje v ljudski duši, in to polje je od vaše strani še skoraj popolno neobdelano.

Spoštovanje torej pred pobožnostjo ali — stvar je ista, le beseda je druga — pred etično izobrazbo, pred izobrazbo volje in srca! Glejte, če vidim inteligenta, kako z aparatom mnogolike učenosti rešuje moderne probleme in prodira čedalje globokeje v kraljestvo resnice, — klobuk z glave pred takim možem! Toda če vidiš ti, dragi inteligent, sicer preprostega človeka, ki nima bogvekoliko znanja nagromadenega v svoji glavi, ki pa vendar jasneža uma kraljuje nad svojimi nerednimi človeškimi strastmi in je iz prepričanja, morebiti po mnogoterih junaških borbah, blažega srca, dobrih rok, prijaznega in potrpežljivega vedenja, pravičen do vseh, zvest v svojih dolžnostih, kolikokrat se boš čutil, če hočeš biti sam pred seboj odkritosrčen, zelo zelo majhnega pred takim krepkim krščanskim značajem! Dà, klobuk z glave tudi pred takim možem!

»Ali kaj ima vse to opraviti z molitvami, z mašami, z zakramenti, z eksercicijami in bogsigavedi kaj še vse zahtevate od krščanskega človeka! Saj je vse to prav in potrebno, priznavam, ali vse to sem lahko brez molitve in vseh drugih vaših pobožnih vaj! Koliko mož poštenjakov poznam, ki so po vaših mislih mrzli in mlačni, indiferentni v veri in pobožnosti, ki se ne menijo dosti za nedeljsko mašo, za molitev in za večkratno prejemanje svetih zakramentov, pa so vendar skozi in skozi izvrstni in moški značaji, zvesti in natančni v izpolnjevanju svojih dolžnosti, sploh poštenjaki prve vrste!«

Gospoda moja, če bi ne bilo tegale vašega ugovora, bi že danes sklenil to pismo. Ali v tem ugovoru tiči toliko napačnih podmen, in sicer glede najbolj temeljnih resnic, da se moram s tem ugovorom še posebe pečati v prihodnji številki.

Dr. Ant. Zdešar.

Pogovori.

IV.

Kakor sred polja popotnik
ob nevihti varne strehe,
iščem jaz v trenutkih burnih
duši ranjeni utehe;
iščem, Jezus, je pri tebi,
ker imaš srce ljubeče
in vsakomur rad pomagaš,
ki le k tebi se zateče.

O pomagaj tudi meni,
združi zopet se z menoj!
Vrni leta mi deviška,
vrni sladki mi pokoj!
In jaz spet bom srečen, srečen,
kot sem otrok bil nekdanj,
ko sem v svojem srcu nosil
milost božjo, zemski raj.

V.

Ko sem potopljen v bridkosti
vzdihoval proseče k tebi,
si me kot ljubeči oče
milostno povabil k sebi:
Pridi, pridi, draga duša,
pridi v moje spet naročje
in povej mi zaupljivo
kakor otrok po otročje,

vse težave, vse skušnjave,
vse, karkoli te teži,
in nemirno tvoje srce,
se pri meni vpokoji.
V vseh nadlogah sem človeštvu
bil in bom tolažbe vir;
pridi torej in pri meni
najdeš spet zgubljeni mir!

VI.

Koliko jih je tolažbo
že na mojih prsih pilo,
kolikim sem v vročih bojih
jaz edino bil hladilo;
ali svet ljubezen moja
vedno le prezira
ter oddaljen proč od mene
dan za dnem nesrečno umira.

Zapuščen sem bil na križu,
grenka mi je bila smrt,
ali bolj sem zdaj, ko v smrti,
v tabernakeljnu potrt;
saj zavržena ljubezen
bolj boli od smrtnih ran,
če pomislim, da umiral
za tisoče sem zamán . . .

VII.

O, da bi spoznali vendar
krivih potov temno zmoto
in okusili prav kmalu
mojega Srca dobroto!
Kak' bi jaz drhtel veselja
in sprejemal jih z radostjo,
kakor če bi starček zopet
z davno se sešel mladostjo!

Dal v iskrenem bi objemu
vsakemu poljub miru,
da bi novo pot življenja
nastopili brez strahu. —
In potem bi v čistih dušah
iz najskrivnejših globin
zaplamtela vsa ljubezen
tja do rajskih visočin.

VIII.

Ne tajim, da marsikteri
tabernakeljna ne mara
in se, ne da bi te ljubil,
z leti tudi v grehah stara;
vendar je še mnogo takih,
ki bi radi te ljubili
in prijateljstvo zvestobe
radi bi s teboj sklenili,

a ne morejo, ker niso
še svobodni vseh strasti,
in njih srce za odpoved
nima še dovolj moči.
Ko jim bo pa tvoja milost
podelila blagoslov,
oprostijo se junaško
težkih zemeljskih okov.

IX.

Glej, kako sem jaz obljubljal
ti pokorščino do groba
in kolikokrat sem rekel:
Zdaj začne se nova doba!
Ali predno se je solnce
za gorami poslovilo,
vseh obljub in trdnih sklepov
gledal tužno sem gomilo.

Kaj sem hotel? Spet sem k tebi
s solzo v žalostnih očeh
se približal in potožil
v vsej ponižnosti svoj greh
ter zahrepenel po grobu,
kjer neznan je nepokoj,
in po raj, kjer bi združen
celo večnost bil s teboj.

X.

Tam, kjer večnc solnce ljubko
blaženost krog se razliva,
duša utrujena od bojev
najprijetnejše počiva.
Tam v nebeških zlatih dvorih
sredi tvojega veličja
gledal vekomaj bi tebe
od obličja do obličja.

Daj mi torej drzna krila,
duši čilih daj moči,
da v višine jasne vsplavam
prost minljivih vseh stvari,
kjer poslušal bodem petje
milih angeljskih glasov,
ki me vabijo prijazno,
naj povrnem se domov.

XI.

»Tvoje želje, tvoje prošnje
niso mi povsem prijetne;
ker so le po lastni volji,
radi tega so prevzetne.
Glej, ni prav, da rad postal bi
kmalu oproščen telesa,
in brez trudov in brez bojev
pohitel bi rad v nebesa!

Ali sem bil jaz na zemlji
brez trpljenja, brez težav,
ali nisem nosil križa
oslabljen in ves krvav?
Kdaj si ti bil že v življenju
v prah na cesti poteptan,
Kdo je tebi kdaj toliko
kakor meni sekal ran?

XII.

Če z menoj v kraljestvu hočeš
biti večno poveličan,
bodi še z menoj s sovraštvom
in zaničevanjem bičan!
O, nikar na svoje rame
križev vzeti ne odlašaj,
naj so tudi kakor svinec,
z močnim upom jih prenašaj!

Kadar bo dovolj pokore
in trpljenja kelih poln,
popeljam v zavetje varno
tvojega življenja čoln.
Prej pa moraš še v poskušnji
se čistiti kot zlato,
kajti ozka pot v nebesa
pelje čez Kalvarijo.«

Fr. Mavricij.

V službo k nebeški Kraljici!

(Klic bl. Grinjona Montfortskega.)

Pred dvesto leti je na Francoskem živel in neumorno deloval veliki apostol Kristusov in Marijin — bl. Grinjon Montfortski. S svojo pravo pobožnostjo do Marije je — sam in po svojih misijonarjih — priklical in privabil neizmerne množice pod žezlo nebeške Kraljice in po njej h Kristusu. Poslala je tega izrednega moža očitno božja previdnost francoskemu ljudstvu in tačasni dobi; a božja previdnost ga v nekem oziru pošilja tudi celi katoliški Cerkvi za naše čase. Ko ga je sveta Cerkev leta 1888. prištela med blažene, je postal sveti mož nekaka last celega katoliškega sveta; postal mu je učenik s svojo pravo pobožnostjo do Marije. Že zdavnaj so umolknila njegova zgovorna usta, ki so s tako vneto klicala v službo k nebeški Kraljici. Toda tudi v naših dneh kliče njegova »zlata knjiga« po raznih deželah neštete duše k Mariji in po Mariji h Kristusu. V laški izdaji njegove »zlate knjige« iz leta 1908., ki so jo potrdili sv. oče sami, beremo v predgovoru: Čudovito hitro se širi Grinjonova prava pobožnost. Številne kongregacije jo imajo kot vodnico v dušnem življenju. Mnogi škofje jo

nosijo vedno pri sebi ter jo prebirajo vsak dan z velikim pridom. Drugi, n. pr. kardinal Vaughan, so jo priporočili svojim duhovnikom, naj jo beró in širijo. Na Francoskem je »zlata knjiga« doživela že 30 izdaj. Marijanski kongresi — n. pr. v Friburgu, v Rimu, Einsiedelnu, v Saragosi ter v Solnogradu — so Grinjonovo pobožnost z zgovornimi besedami priporočali katoliškemu svetu. Dne 25. marca 1899 je Duhamel, nadškof v Otavi (v Kanadi) ustanovil »bratovščino Marije, Kraljice src«, katera bratovščina ima namen, širiti Grinjonovo pravo pobožnost med ljudstvom. Leta 1907. je bila ustanovljena »Duhovniška družba Marije, Kraljice src«; njeni člani — duhovniki — se zavežejo, da bodo sami pravo pobožnost Grinjonovo negovali ter jo tudi širili med ljudstvom. Na Španskem je v to duhovniško družbo vpisanih nad 2000 duhovnikov, ki zelo vneto delujejo za kraljestvo Marijino. Povsodi po semeniščih, v samostanih in po farah se oznanja prava pobožnost do Marije. Ako se številni narodi zavzemajo s tako vneto za Grinjonovo pravo pobožnost, je očitno, da mi Slovenci, katerih ljubezen do

Marije je znana, ne smemo zaostati. Na solnograškem marijanskem kongresu zbrani Slovenci smo se vneli za to pravo pobožnost ter sklenili, uglasiti ji pot med našim ljudstvom. »Bogoljub« s svojimi članki kliče že dalj časa v službo k nebeški Kraljici. V Celju v misijonski hiši pri sv. Jožefu so goreči gg. lazarisisti ustanovili podružnico »Bratovščine Marije, Kraljice src«. Dobro bi bilo, da bi vodstvo te celjske bratovščine od časa do časa poročalo v kakem listu, morda v »Bogoljubu«, kako si Marija, Kraljica src, res pridobiva slovenska srca. To bi bilo zelo spodbudno. Prepričani smo pa, da je že precejšno število Slovencev in Slovenk v službi pri nebeški Gospé. Naj to število vedno narašča; raste naj pa tudi zvestoba v tej tako vzvišeni službi! V spodbudo njim in novim služabnikom Marijinim sklepam dosedanje razprave »Bogoljubove« o pravi pobožnosti do Marije z besedami bl. Grinjona samega:

»Srečna duša, ki razsvetljena od Sv. Duha, to pobožnost prav spozna; srečnejša pa je še duša, ki si je to pobožnost osvojila ter jo zasadila v srce; prinašala bo najdražocenejše sadove. Pobožnost ta je v resnici podobna evangelskemu skritemu zakladu ter dragocenemu biseru. Ako si našel ta zaklad v njivi Marijini ter odkril ta dragoceni biser, moraš prodati vse, da si ga prisvojiš, t. j. izročiti se moraš z vsem, kar si in kar imaš, Marijinim rokam, da v Mariji in po njej najdeš Boga in srečo svojo. Prava pobožnost je drevo življenja, ki ga more le Sv. Duh vsaditi v naše duše. Ako je pa to drevo življenja poginilo korenine v naših srcih, je pa naša sveta dolžnost, da ga skrbno negujemo in varujemo; nikakor se ne sme posušiti zaradi naše malomarnosti; le tako bo ob svojem času prineslo sadove življenja.«

Toda čujmo nasvete bl. Grinjona, kako naj skrbimo za to drevo življenja!

1. Duša, v katero je vsajeno to drevo, mora nanj paziti ter ga negovati kot skrben vrtnar. Pogostokrat premišluj veliko odliko, ker te je Marija sploh hotela sprejeti med svoje služabnike; predočuj si tudi svete dolžnosti, ki ti jih naklada ta služba! Tako boš ostal zvest nebeški Gospej!

2. Odstranjevati moraš trnje in osat, da ne bosta dušila drevesne rasti in rodovitnosti; t. j. prizadevati si moraš, da z neprestanim samozatajevanjem porezuješ izrastke nepotrebne razveseljevanja ter ne živiš le po svoji počutnosti, temveč križáš svoje meso, se vedno premaguješ, vadiš v molčečnosti ter ogiblješ nepotrebne občevanja s svetom.

3. Skrbno moraš paziti, da gosenice ne poškodujejo drevesa. Take gosenice so:

samoljubje, nagnenje do zložnega in mehkužnega življenja, uživanjaželjnost. One razjedajo cvetove in zeleno listje ter končavajo krasno sadje, ki bi ga drevo prineslo, ko bi bilo negovano. Samoljubje je največji sovražnik prave ljubezni do Marije.

4. Dopustiti ne smeš, da bi se približale drevesu nevarne živali. To so razni grehi, ki lahko zamore drevo, ako se ga le dotaknejo; škoduje mu celo njihov strupen vzduh, to so mali grehi, ki so zelo nevarni zate, ako jih lahkomišelnost ponavljaš.

5. Pogostokrat moraš prilivati temu božjemu drevesu; to se pravi: skrbno in zbrano opravljaj svoje pobožne vaje in molitve; na sv. zakramente se dobro pripravljaj, sicer drevo ne bo rodilo povoljnega sadu.

6. Ne bodi potr, ako razni vetrovi majejo ter pripogibajo drevo; kajti treba je, da pridrvé nanj viharji skušnjav, da ga zažrnejo sneg in led, kakor bi ga hoteli končati; v viharjih se to drevo še bolj ukorenini; le stano vitno nadalj in se oklepaj te pobožnosti, kljub sneženim silam, ki bodo le povečale tvoje zasluženje.

Izvoljena duša — tako sklepa bl. Grinjon razpravo o drevesu življenja — tako skrbi za to drevo, ki ti ga je v dušo zasadil Sv. Duh; potem te pa zagotovim, da bo visoko zraslo in se razraslo; ob svojem času bode rodilo žlahten sad milosti in naposled Jezusa, ki je bil in bo vedno edini sad Marije. Duša, blagrujem te, ako je drevo življenja, Marija, v tebi zasajeno; še bolj te blagrujem, ako to drevo v tebi že raste ter poganja cvetove; srečnejša pa si še, ako že prinaša sad; naj-srečnejša pa boš, ako ta sad obvaruješ ter vživaš do smrti in celo večnost.

* * *

Ti pa, o veliki prijatelj križa ter veliki služabnik Marijin, bl. Grinjon Montfortski, prosi za sv. katoliško Cerkev; prosi za naše slovensko ljudstvo! Naj pride kmalu med nas kraljestvo božje — po Mariji! Amen.

* * *

Bog je pravičen.

Pred nekaj leti so praznovali v neki župniji v Vendeé praznik bl. Grinjona Montfortskega. Verno ljudstvo se je pobožno udeleževalo slavlja. Le nekaj brezbožnežev je porabilo priliko, da so Boga in bl. Grinjona sramotili na ostuden način in to na javni cesti. Že prihodnjo noč jim je bila kazen za petami. Ob 9. ponoči se je oglasil zvonec v župnišču: Hitite, gospod župnik, N. je zadet od kapi. Ta človek je bil že eden onih sramotilcev.

Duhovnik hiti, ga najde v nezavesti; v nekaj trenutkih je bil mrtev. — Ob enajstih so gospoda župnika zopet zbudili; tovariša ravnokar umrlega je zadela ravno taka žalostna smrt. — Ob 1. popolnoči so naznanili prestraženemu župniku novo žrtev. Ob 5. uri

zjutraj so ga zopet klicali k četrtemu sramotilcu; ta pa se je mogel še izpovedati; grešil je le bolj iz slabosti, ker je bil zapeljan. Ta čveterna očividna kazen je zbudila med ljudstvom strah in grozo. Bog ne pusti sramotiti svojih svetnikov!

Ne sramoti duhovnikov!

Ni še dolgo tega. Marilley, škof lausanski in geafski, je bil zaprt kot jetnik na gradu Chillon. V tem času so v mestu Lausanne napravili pustne šeme ter pri tej priliki po mestu vozili v železni kletki pijanca, ki je bil napravljen v škofovski obleki. Pijanec je uganjal med obhodom vsakovrstne neslane burke ter skušal buditi smeh. Toda nagloma

je obmolnil ter nehal s svojimi burkami. Ker so mislili, da je bil preveč razgret zaradi zavžite pijače, so ga polili z vodo. Nato so v škofovo obleko oblečenega burkeža zopet porinili v kletko — toda opazili so v strah in grozo vseh, da je bil mrtev. Bog ne pusti sramotiti svojih služabnikov. **Teotim.**

Iskre.

1. Kako se godi na svetu obema princema?

Častnik pl. A.: »Čemu si tako žalosten, prijatelj? Saj si ves obupan! Si li kaj bolan?«

Častnik pl. B.: »Pa še vprašaš! Pomisli, kaj se mi je danes pripetilo. Šel sem zamišljen po cesti, pa nisem opazil, da se pelje po cesti kraljevi princ in ga nisem pozdravil. Kar glavo bi si razbil. Kaj si bo princ mislil? Kaj bo reklo njegovo spremstvo? Vidiš, to je!«

Pl. A.: »V resnici, to je smola; prijatelj, velika smola! — Pa, glej, pojdiva v to stransko ulico, ker tam gre duhovnik in nese popotnico. Morala bi pozdraviti. Glej, tercijalke že poklekujajo in pobožnjaki se križajo!«

Pl. B.: »Imaš prav! Hitro se umakniva proč!«

Tako se godi večkrat na svetu zemskega princu in princu večnosti — Jezusu Kristusu!

2. Edini odgovor na tri vprašanja.

Nekega derviša je vprašal brezverec tele tri stvari:

1. Pravijo, da je Bog povsod pričujoč, toda jaz ga nikjer ne vidim. Pokaži mi ga in bom veroval!

2. Zakaj kaznuje Bog človeka za njegove grehe, ko vendar nima človek proste volje, saj se nič ne zgodi brez božje volje?

3. Kako more Bog satana s peklenkim ognjem kaznovati, ko pa pravijo, da je sam satan iz ognja ustvarjen; ogenj pa ognju ne more škodovati?

Derviš je vzel veliko kepo trde prsti in jo z vso močjo zagnal brezvercu v glavo. Ta ga razžaljen gre tožit h kadiju, turškemu sodniku. Kadi pokliče derviša k sebi in ga vpraša, zakaj mu je vrgel kepo v glavo, namesto bi odgovoril na vprašanja? Derviš odgovori: »To ravno je bil moj odgovor in sicer najboljši, kar sem jih mogel dati! Mož pravi, da ga zdaj glava boli. Jaz ne vidim te bolečine, torej mu ne verjamem. Naj mi on pokaže glavobol in jaz mu pokažem Boga. — Prišel je k tebi mene tožit. S kakšno pravico, če pa jaz po njegovi trditvi nimam proste volje, saj je Bog kriv, da sem to storil! — Dalje, kako more zemlja zemlji škoditi? Mož je iz prsti ustvarjen, kakor je bila moja kepa prstena. Prst pa prsti ne more škodovati, če ogenj ognju ne more nič hudega storiti!«

3. Gledališče, — ovira izpreobrnjenja.

Knez Gaгарin je bil naučni minister na Ruskem pod carjem Aleksandrom I. On sam je bil pravoslavne vere, kakor so večjidel vsi Rusi; a ker so imeli takrat jezuitje na Ruskem najboljše šole, dal je svojega nečaka jezuitom v vzgojo v Peterburg. Toda prepovedal je strogo jezuitom, da ne smejo svojega gojenca nikdar siliti, da bi postal katoličan. Mladi kneževič Pavel Gaгарin je silno ljubil svojega prefekta in hudo mu je bilo, da je njegov učitelj - katoličan v krivi veri. Hotel ga je torej izpreobrniti, da bi postal pravoslaven. Vsled prepovedi od strani ministra je

bilo težko jezuitu resnico povedati, vendar končno reče mlademu gojencu: »Moj ljubi Pavel, pojdi k arhimandritu (višji pravoslavni duhovnik) in ga vprašaj, kaj pomenijo besede Gospodove: »Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo Cerkev«. In vprašaj ga še dalje, če je Kristus kdaj to ruskemu carju rekel.«

Res, Pavel gre in isto praša. Arhimandrit je bil v zadregi. — Aha! misli si mladenič, tu ni vse v redu in trdno je sklenil postati katoličan. Zato ga je vzel minister iz zavoda, ga vtaknil v neki kazaški regiment in še dal napojnino korporalu, naj mu tudi s kaznimi izbije misel, postati katoličan, iz glave. Mladi Gačarin je bil poldruho leto pri regimentu, a ostal je stanoviten: »Katoličan hočem postati!« Sedaj je bil stric ves obupan in je šel vprašat za svet mohilevskega razkolnega nadškofa. Ta mu je v resnici dal prav sataški sklep. Rekel je: »Veste kaj, ekscelenca? Vodite svojega nečaka pridno v gledališče in v pol leta ne bo več mislil na katoliško vero!«

Zgodilo se je. Pavel je zahajal pridno v gledališče, tam se zaveroval v neko gledališko plesalko in misel na izpreobrnjenje je izginila za vedno.

4. »Poberite se izpred mene . . . !«

(Mat. 25, 41.)

Pred tridesetimi leti je obiskal sloveči jezuit p. Henrik Abel norišnico v Halu na Tirolskem in sicer iz tega namena, da bi proučeval, kako pridejo ljudje ob pamet. Vodil ga je od sobe do sobe ravnatelj zavoda. Prišel je tudi v veliko dvorano, kjer sta dve imenitni dami sedeli pri klavirju in igrali, druge so pa sedele okrog velike mize in vršile vsakovrstne izdelke. Ob koncu mize je sedela deklica, tako krasna, da je še ni krasnejše videl. Stara je morala biti kakih 19 ali 20 let. Vezla je dragocen altarni prt. P. Abel nikakor ni niti od daleč slutil, da bi bila dekle slaboumna. Stopil je k nji in jo vprašal: »Gospica, za katero cerkev je namenjen ta krasni prt?« — Nobenega odgovora. »Toda, saj ne vidim nobenega vzorca, po katerem bi vezli!« — Zopet nikakega odgovora. Pogledal sem ravnatelja, ki me je spremljal. Razumel je takoj moj vprašujoči pogled in zmajal je z glavo. Postalo mi je slabo in moral sem iz dvorane. »Kako je to pač mogoče, da je ta gospica slaboumna?« sem zunaj vprašal. »Glejte, velečastni, — odgovoril je ravnatelj, »ta deklica je bila zaročena z imenitnim gospodom iz Bocna. Malo pred poroko je obiskala svojega ženina. Ženin je stal vrh stopnjic v prvem nadstropju in ji je že naprej zaklical: »Poberi se izpred mene . . . !« ne maram o

tebi ničesar več slišati, ne vedeti«. Edina ta beseda je zadostovala, da je prišla ob pamet.«

Če je že ena sama sovražna beseda ženinova bila v stanu pripraviti ljubečo nevesto za vse življenje ob um, kakšen vtisek bodo naredile ob sodbi veselstva na pogubljenе besede večnega Sodnika: »Poberite se izpred mene . . . !«

5. Pravljica in resnica.

(Srajca srečnega.)

Perzijski šah je ležal na smrtni postelji, hudo bolan. In šahovi dvorniki so sklicali vse vrače in mazače, vse modrijane in zdravnike pretkane iz širnega perzijskega kraljestva, da ozdravijo bolnega šaha.

Prihajali so drug za drugim, z dolgimi, sivimi bradami, zamišljenih obrazov, resnih oči; prihajali so in se globoko klanjali pred šahom. Nobeden pa ni vedel zdravila za bolnega šaha in kralj je slabel, umiral.

Naposled pride še čarodejec Ariman, se skloni do šaha in izpregovori: »Jasno nebesko solnce, luč mojih oči; le eno lečilo je: obleci srajco popolno srečnega človeka!«

In šah je razposlal poslanca po vsem širnem kraljestvu, da poiščejo med njegovimi podložniki človeka, ki bi bil popolnoma srečen. Odhajali so služabniki, vračali se, a prazni, ker v neizmernem kraljestvu niso našli človeka, ki bi bil popolnoma srečen. Šah pa je umiral . . .

Naposled pride zadnji služabnik Juzuf in sporoči umirajočemu šahu novico, da je našel srečnega človeka. Tam daleč na jutranjem je našel v hribih pastirja, ki je veselo prepeval. Na njegovo vprašanje, če je srečen v svojem revnem stanu, odgovori, da je srečen in da bi ne menjal niti s perzijskim šahom. Juzuf ga zaprosi, naj mu dá srajco, da ž njó ozdravi svojega gospoda. Toda pastir je bil tako ubog, da ni imel srajce . . .

Šah je v zadnjih zdihljajih poslušal to povest in umrl . . .

To povest je brala neka mlada, lepa in silno bogata francoska gospica. Sklenila je poiskati na svetu srečnega človeka in dobiti od njega srajco. Hodila je, iskala je po svetu, a vse zastonj. Naposled pride na bojišče na Laškem. Po bitki so ležali, ječali in vzdihovali ranjeni vojaki. Videla je, kako so jim usmiljene sestre ljubeznivo stregle in obezovale njih strašne rane. Pristopila je k eni teh Samaritank, gledala njeno požrtvovalnost in jo vprašala, če je pri tem srečna. »Dà, popolnoma srečna, ker delam vse iz ljubezni do Boga. Vedno sem bila vesela in srečna, ker križ in nesreča je le tam, kjer gre naša volja navzkriž z božjo voljo! . . .«

Gospica jo poprosi za srajco; toda ta srečna, boguvdana usmiljenka ni imela srajce, ker jo je razrezala za obveze ranjenim vojakom...

Gospica se je odpovedala svetu in bogastvu in stopila v samostan usmiljenih sester.

Iskrice sv. Ignacija.

21. Kdor ima Boga v sebi, temu nič ne manjka, če mu tudi manjka vsega.

22. Kdor hoče kako delo srečno izvršiti, se mora ravnati po delu, ne delo po njem.

23. Kdor izrablja redovnika zoper njegova redovna pravila, četudi v dobre namene, tak poseka drevo, da obere sad.

24. Kdor ima milost za resnico in pravico veliko trpeti, ta prejme ž njo še nešteto drugih milosti.

25. Včasih se telo le s tem reši, da se gnjil ud odreže.

26. Če svojeglavnost zatajiš, je to več vredno, kakor bi mrliča obudil.

27. Pravičen do vseh, pristransk proti nikomur, to je zlato pravilo v občevanju z ljudmi.

28. Če ti Bog dá velik in poln kelih trpljenja, je to poročstvo, da te je Bog odločil za velikega, svetega moža.

29. Kdor v službi božji na časne potrebe pozabi, za tega bo Bog veliko bolj skrbel, kakor bi mogel sam zase skrbeti, če bi radi časnih ozirov službo božjo zanemarjal.

30. Če hočeš reformirati svet, moraš z reformacijo pričeti pri sebi.

31. Ves med, ki ga po povrtnih rožah nabereš, nima toliko sladkosti, kakor žolč in jesih, ki ju okušaš v šoli Jezusovega križa.

32. Začetek pogovorov prepusti zmiraj posvetnim ljudem in pridrži si zase konec, da moreš železo njihovega govorjenja s svojimi besedami pozlatiti.

33. V Manrezi, kjer me je Bog sam učil, sem se v eni uri več navadil, kakor bi me vsi učitelji mogli naučiti.

34. Morska tihota je večkrat nevarnejša kot najhujši vihar: najhujši sovražnik je — imeti nobenega sovražnika.

35. Noben les ni pripravnejši, da užgeš na svojem ognjšču ljubezen do Boga, kakor les sv. križa.

36. Zaupanje v Boga se povzdigne najvišje, kedar je padlo človeško upanje najnižje.

37. Več kot vsi zakladi sveta naj ti bo vredno zveličanje enega samega človeka.

38. Vsaka stvar je toliko vredna, kolikor je vredna pred Bogom.

39. Veselim se, če so dobri zdravi in hudobni bolni; prvi lahko uporabijo svoje zdravje v čast božjo, druge prigiranja bolezen k Bogu.

40. Če bi ti bil Bog dal tudi samo psička za vodnika, vendar ga ubogaj, ker ti ubogaš pravzaprav le Boga.

Ti si ga videla...

Pokojni M. Magdaleni Roggy, umrli 11. januarja 1912.

Nebesa po lilijah so zahotela,
ra zemljo je Jezus prišel jih iskat...
stopinje njegove sem čula v bližini,
čutila navzočnost njegovo takrat.

Na cvetu nedolžnem, ki stal je tik mene,
počivalo dolgo je božje oko...
»Izvoljenka moja!« je dahnil med cvetje,
se sklonil in limbar odnesel v nebo.

»Raboni!« si vzkliknila v svetem veselju,
ko z Jezusom srečal pogled se je Tvoj...
»Raboni! Moj Jezus!« in on: »Magdalena!«
in večnost odprla se je pred Teboj.

O, Ti si ga videla! Srečna, presrečna!
Je tak, kot si pravila večkrat o njem?
Povej, si dosegla ga v blaženih sanjah?
In kakšen je v raji bil prvi sprejem?

In si izročila mu moje pozdrave?
In si mu povedala mojo skrivnost?
Kaj misliš o zemlji in njenem trpljenju
zdaj, ko Te napaja nebeška sladkost?

Molčiš, Magdalena? O ne, saj Te čujem,
pretrgala smrt ni sestriških vezi —
odprli so grob, ga zaprli nad Tabo,
a Tvoja ljubezen še vedno živi.

Kar videlo nikdar oko ni človeško,
kar čulo uho ni na zemlji nikdar,
kar v srcu nobenem doslej še ni bilo,
To, sestra, je Tvoje, bo Tvoje vsekdar.

O bodi mi, kar sem Te srčno prosila
takrat, ko si rekla, da pojdeš od tod,
o bodi moj angel in čuvaj nad mano
dotlej, da še mene pokliče Gospod!

M. Elizabeta.

Častna straža Marijina ali ura presvetega rožnega venca.

Na tri načine častimo Kraljico presvete-
ga rožnega venca. Nekateri se zbirajo v domi-
nikanski bratovščini, ki je prvotna in najbolj
priporočljiva in tudi najbolj bogato obdaro-
vana z duhovnimi dobrotami in obilnimi od-
puski. Naj omenim samo dveh, katera so po-
delili sedanji sveti oče: Odpustek 100 let in
100 kvadragen vsak dan samo zato, ako no-
simo pri sebi blagoslovljen molek. (Pij X., 31.
julija 1906.) Udje dobijo obenem z bratovsko
molitvijo še takoimenovane križarske od-
pustke t. j. po 500 dni pri vsakem očenašu
in češčenamariji. Seveda morajo imeti za te
odpustke blagoslovljen molek (Pij X., 12. ju-
nija 1907.)

Drugi način češčenja rožnenske Mari-
je je živi rožni venec.

Tretji način je pri nas Slovencih nov.
Udje te molitvene družbe si izberejo eno uro
v mesecu ali letu in to uro nepretrgoma ča-
stijo z molitvijo svetega rožnega venca nebe-
ško Mater. Kakor nebeški duhovi neprene-
homa častijo troedinega Boga in mu prepe-
vajo trikratni »svet«, tako skušajo častivci
Kraljico svetega rožnega venca noč in dan,
vsako uro v letu, proslavljati z rožnim ven-
cem. Ker to enemu ni mogoče, tudi ne eni
župniji, zato se združijo razne župnije v celi
škofiji, da opravljajo to angelsko delo na zem-

lji. Hvala Bogu, da se je zbralo med nami
Slovenci toliko Marijinih vojščakov, ki hoče-
jo stati na straži vsako uro v letu. Morda se
zbere še druga vrsta takih vojščakov, ki bi
izpolnila vsako uro v mesecu. Podpisani na-
bira tudi te nove bojevnike. Želeti pa je, da
bi bili vsi ti udje tudi v dominikanski bra-
tovščini. Mnogi so se oglasili, drugi so še
povabljeni. Samo eno uro v letu, to je pre-
malo za gorečega Marijinega častivca.

Dosedaj so bili udje častne straže Mari-
jine tako razvrščeni, kakor so se oglašali.
Razni venci ene župnije so molili razne dneve
med letom. Nasvetovalo se je, da bi razni
venci ene župnije skupaj molili. Tako bi bilo
manj nevarnosti, da bi udje pozabili na svojo
molitveno uro. Zato so se razni venci ene de-
kanije in ene župnije zbrali skupaj. Razvrstili
so se tako, kakor so se oglašali. Upam, da
bo tako vsem ali vsaj večini všeč. Nekaterim
morda ne bo, ker so si zbrali gotove dneve
v letu. Če se nikakor ne bi hoteli ukloniti
novemu redu, naj to povedo. Pomislijo naj pa,
da je samo eno uro v letu; ta se pa opravi,
kedar je. Če je malo bolj težavno, je pa bolj
zaslužno. Če ne bi mogel kdaj opraviti sam,
dobi lahko namestnika.

Udje dobijo v kratkem sprejemni-
ce. Odobrene so od preč. knezoškofijstva. Te

bodo že urejene po tem novem časovnem in krajevnem redu. Ta red potem ostane, dokler obstoji ta družba. V novih sprejemnicah bodo pisani prvotni udje. Ako je kak ud umrl ali odstopil, naj nove ude posamezni voditelji sami uvrstijo v vence in to spremembo sporočijo vsaj vsako leto enkrat podpisanemu. Podpisanemu naj pa voditelji tudi sporoče, če je kak ud umrl ali odstopil, ravno tako pa tudi novi udje, da jim pošlje sprejemnico. Ta družba se priporoča tudi čč. gg. sobratom, da se varuje pred razpadom.

Razne župnije bi se vrstile po tem-le redu:

I. Dekanija Ribnica. 113 dni; od 1. januarja do 23. aprila. Župnija: 1. Gora od 1. do 5. januarja; 2. Loški potok od 6. do 29. januarja; 3. Sodražica od 30. januarja do 16. februarja; 4. Sv. Gregor od 16. do 26. februarja; 5. Rob od 27. februarja do 8. marca; 6. Ribnica od 9. marca do 10. aprila; 7. Dolenjvas od 11. do 19. aprila; 8. Draga od 20. do 23. aprila.

II. Dekanija Cirknica. 84 dni; od 24. aprila do 16. julija. Župnija: 1. Bloke od 24. aprila do 23. majnika; 2. Babno polje od 24. do 30. majnika; 3. Sv. Trojica od 31. majnika do 3. junija; 4. Begunje od 4. do 19. junija; 5. Cirknica od 20. do 28. junija; 6. Grahovo od 29. junija do 3. julija; 7. Sv. Vid od 4. do 16. julija.

III. Dekanija Postojna. 16 dni; od 17. julija do 1. avgusta. Župnija: 1. Postojna od 17. do 18. julija; 2. Hrenovice od 19. do 27. julija; 3. Studeno od 28. julija do 1. avgusta.

IV. Dekanija Kranj. 21 dni; od 2. do 22. avgusta. Župnija: 1. Kranj od 2. do 3. avgusta; 2. Naklo od 4. do 8. avgusta; 3. Šmartno od 9. do 14. avgusta; 4. Križe pri Trziču od 15. do 18. avgusta; 5. Št. Jurij do 19. do 22. avgusta.

V. Dekanija Leskovec. 45 dni; od 23. avgusta do 6. oktobra. Župnija: 1. Sv. Jernej od 23. avgusta do 3. oktobra; 2. Cerklje pri Krškem 4 oktobra; 3. Kostanjevica od 5. do 6. oktobra.

VI. Dekanija Novo mesto. 17 dni; od 7. do 24. oktobra. Župnija: 1. Prečna od 7. do 12. oktobra; 2. Mirna peč od 13. do 24. oktobra.

VII. Dekanija Kočevje. 5 dni; od 24. do 28. oktobra. Župnija: Osilnica od 24. do 28. oktobra.

VIII. Dekanija Radovljica. 6 dni; od 29. oktobra do 3. novembra. Župnija: Kranjska gora od 29. oktobra do 3. novembra.

IX. Dekanija Žužemberk. 1 dan; 4. novembra. Župnija: Selo pri Žužemberku 4. novembra.

X. Dekanija Vrhnika. 24 dni; od 5. do 28. novembra. Župnija: 1. Vrhnika od 5. do 19. novembra; 2. Rovte od 20. do 21. novembra; 3. Borovnica od 22. do 25. novembra; 4. Črni vrh nad Polhovim gradcem od 26. do 28. novembra.

XI. Dekanija Loka. 2 dni; od 29. do 30. novembra. Župnija: Stara Oselica od 29. do 30. novembra.

XII. Dekanija Idrija. 5 dni; od 1. do 5. decembra. Župnija: Žiri od 1. do 5. decembra.

XIII. Dekanija Ljubljana. 7 dni; od 6. do 12. decembra.

I. Koroško. 10 dni; od 13. do 22. decembra. 1. Zgornje Jezersko od 13. do 19. decembra; 2. Sv. Ilj-Rožek 20. decembra; 3. Sv. Janž v Rožni dolini od 21. do 22. decembra.

II. Štajarsko. 9 dni; od 23. do 31. decembra. 1. Sv. Jurij ob Ščavnici od 23. do 27. decembra; 2. Sv. Jurij ob južni železnici od 28. do 31. decembra.

V Studenem pri Postojni, 12. decembra 1911.

Dominik Janež, župnik.

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

6. Pet dni v Egiptu.

Afrika, Egipt! Ali je mogoče? Dežela, ki smo sanjali o nji, ko smo še otroci poslušali čudovite zgodbe egiptovskega Jožefa, ko so nam pravili o Mojzesu, Faraonu, o izhodu Izraelcev iz Egipta in naпослед o samem božjem Detetu, ki je bežalo semkaj pred grozovitim Herodom, ta dežela leži sedaj pred nami! Da, tudi ta dežela je posvečena s svetimi spomini.

Nekam motno je bilo nebo, ko je obstala naša ladja zjutraj, 25. septembra 1910, pred mestom Port Said. Dasi še ni bilo vzšlo solnce, smo čutili neko nenavadno soparno gorkoto, pač pozdrav vroče Afrike in njenih puščav. Vendar smo

si predstavljali vročino v Afriki hujšo kakor je bila tedaj v resnici. Tisti čas je strašila po svetu kolera. Tudi v Egiptu je bilo par slučajev. Zato smo morali, stopivši na breg, prestati zdravniško preiskavo, ki je bila pa precej po turško natančna. Vsi, kar nas je prišlo z ladje »Marija Terezija«, smo šli skozi veliko vežo. Tu je bila nekakšna pisarna. Vsak se je moral podpisati na neki papir. Seveda jih je vključ kričanju turških uradnikov ušlo več kot polovica kar tako skozi vežo. Zapisal si seveda lahko, kar si hotel, ker mi turškega nismo znali, oni pa kranjskega ne. Zato je eden naše družbe napravil na ono polo baje Turkom izpričevalo, da so prvi špecia-

listi na svetu za preganjanje kolere. Nato je dobil vsak mal listek z navodilom, kako se obvaruješ kolere. Seveda se ni upala potem kolera nikogar lotiti.

Mesto Port Said je eno najmlajših na svetu. Nastalo je, odkar veže sueški kanal Rdeče morje s Sredozemskim in tako Evropo z vzhodno Azijo. Kanal je bil odprt 16. novembra l. 1869. Kanal vodi od Port Saída do mesta Suez ob zgornjem robu Rdečega morja. Dolg je kakih 150 km in okoli 70 m širok, globok pa toliko, da vozijo po njem lahko največje ladje. Vožnja je silno draga in lahko stane ladjo do 50.000 frankov. Zato se pa prihrani mnogo poti in kurjave, ker preje so morali z ladjami v vzhodno Azijo, v Indijo, na Kitajsko, Japonsko in v Avstralijo okoli cele Afrike.

Prebivalcev ima Port Said kakih 50.000. Na obrežju opazuješ lahko najrazličnejše narode iz vseh delov sveta. Mesto ima popolnoma druga lice kakor n. pr. mesta v sv. deželi in se le malo loči od naših modernih mest. Ob pristanišču so krasne palače. Posebno lepa je ona, kjer je sedež uprave sueškega kanala.

Ker je bila nedelja, smo želeli zadostiti tudi svoji krščanski dolžnosti. No, imeli smo celo priliko, da smo opravili daritev sv. maše. Nekaj jih je maševalo v veličastni frančiškanski župni cerkvi sv. Evgenije, a drugi smo našli prijazen sprejem pri redovnicah »Naše ljube Gospe božje ljubezni« (»Notre dame de Charité«). V ljubki kapelici se nam je zdelo kakor doma. Zares, katoliška Cerkev je kakor dobra mati, ki te povsod, in pojdi do konca sveta, ljubeznjivo sprejema v svoje naročje. To njeño ljubezen in milino občutiš in ceniš prav posebno šele v tujini. Dobre sestre so nam postregle tudi z zajutrkom, s kavo, svežimi datelji in vinom. Na tej misijonski postaji imajo sirotišnico in šolo za deklice.

Mesto smo si hitro ogledali, ker nima nič posebnega. Zelenja je videti malo; pozna se, da smo sredi puščave, one velike puščave, ki sega preko sueškega kanala in Rdečega morja pod vznožje gore Sinaj in potem naprej do moabskih in amonitskih hribov in dalje do južnega roba Mrtvega morja. Tod je vodil Bog na čudovit način izvoljeno ljudstvo v obljubljeni deželi. Kraji strašni in znameniti za ves človeški rod!

Najzanimivejše je ob morju. V nedogledni daljavi se spaja širna morská ravan s temnim nebesnim obokom, a na drugi strani se izgublja daleč, daleč tja proti obzorju svetlosiva peščena planjava. Tupatam se dvigajo kvišku peščeni griči, ki jih nanosi veter, kakor kadar pri nas meje s snegom. Gorje v takem peščenem metžu kamelam in potnikom v puščavi! V daljini se nebo komaj loči od puščave, ker je vse ozračje nasičeno z drobnim peščenim prahom.

Na obrežju je mnogo kolib za kopališče. Suhi in vroči afrikanski zrak v bližini puščav in morja je posebno za jetične zelo ugoden in zdravilen. Ob morju ima veličasten spomenik oni mož, ki je zasnoval in vodil znamenito delo: prekop sueškega kanala, Ferdinand Lesseps. Odtod vodi skoraj pol ure daleč v morje kamenit pomol, ki odbija sovražne valove od pristanišča. Pri vhodu k spomeniku je stal na straži vojak in nas srmežljivo prosil bakšiša. Spomnil nas je, da smo pač še na — Turškem.

Sicer nas po mestu ni nadlegoval nihče razun zamorskih dečkov, ki so nam na vsak korak silili pod noge s svojim orodjem za likanje čevljev ali pa s šopom razglednic. Iz hotela smo opazovali imenitno ženitovanje. Najmanj 50 elegantnih kočij je drčalo mimo.

Po kosilu smo se odpeljali z ekspresnim vlakom proti glavnemu mestu Egipta, Kahiri, ki je v bližini nekdanje prestolnice egipčanskih Faronov. Vožnja traja kake štiri ure. Na kolodvoru smo bili kaj prijetno iznenadeni, ko smo zagledali med raznimi reklamnimi slikami tablo s prizorom iz domačih krajev in nemškimi napisom: »Bohinjska železnica«.

Vlak drdra po širni planjavi s silno naglico. Vozimo se v južni smeri ob sueškem kanalu. Povsod je polno priprav za čiščenje struge, ker jo pesek vedno zasipa. Na desni strani leži jezero Mensaleh, podobno velikemu močvirju. Kakor sneg se blišči na njem solnata skorja. Temnordča trava raste ob bregovih. Od druge strani sili skozi okna prah iz puščave. Toda kmalu se zavarujemo proti njemu, ker imajo okna lesene zaklopnice. Na mnogih krajih je visoka ograja, da nimajo viharji take moči in da pesek ne zasuje proge.

Pri mestu Izmailija se ločimo od kanala in krenemo proti zapadu. Tu nam začne kazati Egipt že prijaznejše lice. Kakor oster rob se loči puščava od rodovitnega sveta, kamor sega rodovito Nilovo vodovje in njegovo blato.

Celi gozdi vitkih palm nam očarajo pogled. Zares, nekaj posebno lepega je palmovo drevo. Ko je še majhno, čisto pri tleh, poganja deblu iz vrha cel šop svetlozelenih vej in kakor raste deblo, zaaganjajo veje iznova, spodnje pa se posuše in odpadejo. Da ostane drevo lepo in zdravo, se morajo stare veje vedno lepo odsekavati. Kjer so bile veje priraščene, ostanejo trirobate grče, ki tvorijo takorekoč kožo palmovega debela. Palma zraste navadno lepo ravno in zelo visoko. Kaj mično je videti preproste egipčanske vasi, koče večinoma iz samega blata, sredi senčnih palmovih gajev. Datljeva palma, o tej govorimo — sicer je palm več vrst — daje kmetiškemu ljudstvu tudi poglavitno hrano, datelje. Skoraj neverjetno je, koliko tega sadja obrodi samo eno drevo. Kakor

v velikih grozdih se priklanjajo rdeči in rumeni sadeži izmed vej.

Po polju je polno ljudi. Turki seveda naše nedelje ne poznajo; praznik imajo v petek. Svet, kjer se vozimo, je morda najrodovitnejši na zemlji. Tla ne počivajo tukaj nikoli v letu, ker je tu vedno poletje in zime ne poznajo. Skoraj vsi pridelki dozore po trikrat. Največ je videti bombaža, ki je oddaleč zelo podoben krompirju, kadar je v najlepšem cvetju, za tem turščice, pšenice in sladkornega trsa. Vmes so njive kakor naši zeljniki z raznovrstno zelenjavo. Med domačo živino je videti največ bivolov (govedo temnosive barve z veliko grbo za tilnikom), oslov in kamel. Med njivami in travniki se vijeko kakor srebrni travkovi studenčki in potoki. To je voda, ki jo napeljujejo iz reke Nil, kadar naraste, ali jo pravzaprav dvigajo s posebnimi pripravami iz tal in jo izlivajo na polje. Ti stroji so večinoma silno preprosti. Globoko jamo izkopljejo, kakor vodnjak. Iz vodnjaka dvigajo vodo po kolesu, ki ima na obodu polno ilnatih vrčev. Kolo goni kako živinče. Voda se izliva iz posod v jarke in tako napaja polje ter pušča povsod obilno blata, ki je najboljši gnoj za to zemljo. Zanimivo je tudi, kako egiptovski felah (kmet) orje. Za plug mu služi še pravo »drevo«, lesen drog, ki ima na koncu zakrivljeno ost. Tako so pač orali še ob času Faraonov.

Pri mestu Benha se obrnemo nekoliko bolj proti jugu. Svet je vedno rodovitnejši. Kamor seže oko, ni drugega kot samo širno polje, vmes kmetiška vas ali lično mesto, več tovarn za sladkor in palmovi gaji. Taka mora biti »deveta dežela«, sem si mislil, ki smo brali o nji v pravljicah. Učenjaki trdijo, da je to nekdanja dežela Gesen, kjer so bili naseljeni Izraelci.

Po pravici se imenuje Egipt dar reke Nila. Brez Nila bi bil puščava, kakor je njegova okolica. Nil izvira globoko notri v Afriki v vnožju snežnih gorâ, visokih do 5000 metrov, in je ena največjih rek na svetu. Preden se izliva v morje, se razdeli na polno manjših rek. To trioglato Nilovo porečje, ki se začne kmalu pod Kahiro, se imenuje Nilov »delta«, ker ima podobo trioglate grške črke tega imena. Svet, ki ga namakajo te Nilove vode, je, lahko rečemo, najrodovitnejši kraj na svetu, ker tu zemlja rodi kar naprej. Obsežen je pa tako kakor cela Kranjska in Primorska skupaj. Seveda so na Nilu posebne priprave, na več krajih umetne zatvornice, ki uravnavajo namakanje, razun tega pa je tudi po deželi v ta namen mnogo naprav, kakor smo že

omenili. Nil začne naraščati julija meseca in zopet upade oktobra. Letina je seveda tem boljša, čim bolj naraste Nil in čim več blata prinese seboj. Z vsemi temi razmerami se kaj lepo ujema tudi svetopisemsko poročilo o pomenljivih sanjah, ki jih je imel egiptovski Faraon, ko je videl v podobi debelih in mršavih krav, ki so prišle iz Nila, in v podobi bogatih in snetjavih klasov, sedem ročovitnih in sedem nerodovitnih let, ki so prišla nad deželo.

Z nami se je vozilo tudi nekaj domačinov, ki so večinoma molčali in dremali. Zraven mene je eden čepel na klopi s podvitimi nogami in molil iz majhnih bukvic. Ko je končal, se je vsedel in mi izkušal tupatam kako stvar pojasniti, kar se je videlo skozi okno. Znal je nekoliko laški in za silo sva se razumela. Prav prijazen mož je bil. Spoznal sem, da je mnogo mohamedancev kaj dobrega srca, tako da človek le obžaluje, da niso kristjani.

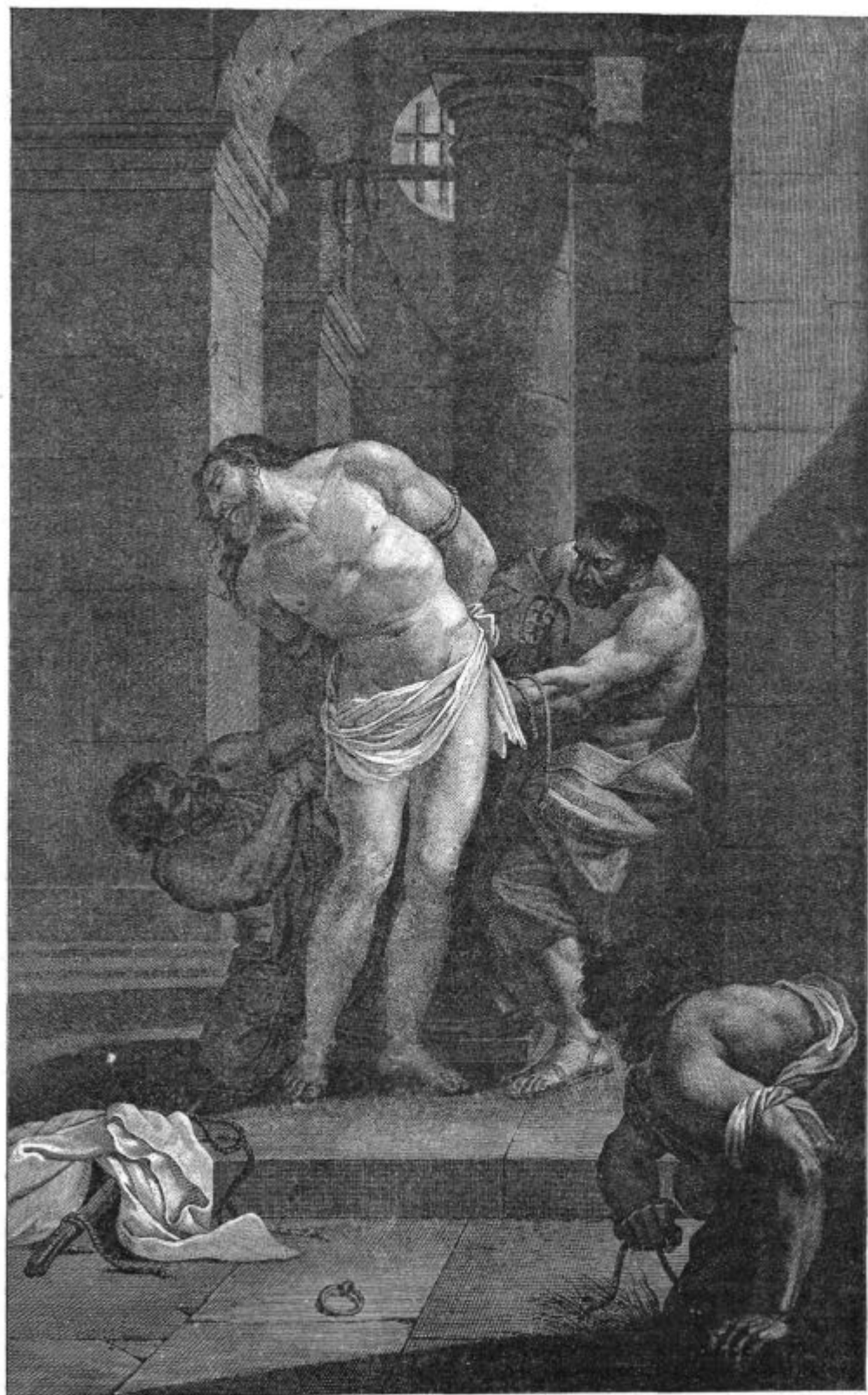
Kar zagledamo daleč v megli kakor visoke, ostro prirezane hribe. Blizu Kahire smo in kar vidimo, niso naravni hribi, ampak zidani iz velikanskih rezanih kamenov. To so piramide, nagrobni spomeniki egiptovskih Faraonov, najveličastnejše in najstarejše zgradbe sveta, ki jih je gledal še Abraham, ko je prišel s Saro v Egipt, a so stale že mnogo pred njim.

vlak zdrda na postajo, ki je vsa pod streho. Iz voza izstopiš naravnost na tlak, ki leži višje nad tirom. V enem največjih in najmodernejših svetovnih mest smo. Kahira je sicer egipčansko in turško mesto, toda glavno besedo ima tu, kakor v celem Egiptu, Anglež.

Sedemo na električno železnico, ki nas popelje v središče Kahire do hotela »Bristol« ali »pri dveh palmah«. Tu se nastanimo za nekaj dni. Za zmerno ceno smo bili ves čas prav gostoljubno postreženi. Njegov gospodar je dobrosrčen Italijan, kateremu nas je skrbni p. Benigen prav posebno priporočil. Hotel stoji na najživahnejšem kraju mesta, na trgu Ezbekieh. Na tem trgu se stekajo vsi električni tramvaji in odtod hité zopet na vse strani. Nепrestano drve mimo elegantne kočije in avtomobili. Najbolj živahno je opoldne in zvečer do desete ure in še čez. Včasih je taka gnječa, da moraš dolgo čakati, preden moreš varno čez cesto.

Nasproti našemu hotelu na oni strani trga je velikanski vrt Ezbekieh, kjer vidiš vsa mogoča južnozemska drevesa in rastline. Posebno zanimive so indijske palme s popolnoma gladkim, lepo belim deblom. (Konec prihodnjic.)

Jezus pri stebru bičanja.

Hiša božja.

(Po Albanu Stolzu. — D.)

Domača cerkev je po vsej resnici duševna zakladnica krščanske občine.

Pred vsem je v cerkvi spomenik, kateri spominja vsakega kristjana, da je resnično sprejet za otroka božjega. To je krstni kamen. Vsakdo izmed nas je postal pri svetem krstu otrok nebeškega Očeta, postal je deležen odrešenja in zaslug Jezusa Kristusa in bil tako posvečen v tempelj Sv. Duha. S tem mu je zagotovljen sprejem v večno zveličanje, ako ne proda svoje dedščine za smrtni greh. Krstna voda ima nadnaravno moč iz vode, katera je tekla iz Srca Kristusovega, ko je bilo s sulico prebodeno. V tej vodi je ohranjen zadnji dar, ki nam ga je dal Jezus: vse trpljenje in smrt. Kolikorkrat zagledamo v cerkvi krstni kamen, zahvalimo troedinega Boga za neskončno milost, ki nam jo je skazal s tem, da smo postali s svetim krstom člani katoliške Cerkve in tako deležni vseh milosti in resnice, katero je Jezus podelil svoji sv. Cerkvi.

Dokler je človek še nebogljjen otrok, potrebuje samo sv. krsta, da živi in umrje v božji milosti. Ko pa doraste njegov razum, moramo preživljati in krepiti dušo neprestano z božjo besedo, da raste vedno bližje k Bogu in nebesom, kakor kleno zrno pod zemljo, ki potrebuje solnčne svetlobe, ko požene kal izpod zemeljske skorje. Prižnica v cerkvi je kraj in znamenje, odkoder pada seme božje besede na občino, da bi storilo srca rodovitna v veri, upanju, ljubezni, v svetem mišljenju in dobrih delih. S prižnice dobi človek odgovore in nasvete v največjih njegovih zadevah in sicer pod božjim jamstvom: „Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor mene posluša, posluša tistega, ki me je poslal“. Tukaj na prižnici se uči prava, edino gotova filozofija, namreč, bitje in vzrok vseh stvari, narava in namen človekov, vzrok vsega zla,

pot k odrešenju in pot Bogu dopadljivega življenja v srečno večnost. Vsi tisti ljudje, ki ne vedo in ne verujejo, kar se oznanja s prižnice, ostanejo v temi o Bogu in človekovem namenu. Ta tema vodi v še hujšo temo, v večno temo. Odrešenik je rekel: „Blagor njim, ki besedo božjo poslušajo in se ravnajo po nji“.

Sveti krst opere človeka vseh pregreh in podeli duši s posvečujočo milostjo božjo nebeško lepoto. Vendar pa ostane v nji nagnenje k slabemu, katero potegne odraslega človeka prekmalu spet v greh, ako se ne bojuje s skušnjavami in jim podleže. Na ta način izgubi večina ljudi pri sv. krstu pridobljeno milost in njih duša dobi peklenški znak smrtnega greha. Ali naj človek obupa? Neskončno usmiljeni Bog noče smrti prešnika, ampak da se spreobrne in reši. Smrtni greh pa je neizrečna krivica proti vsemogočnemu Bogu, da more le eno zadostiti Njegovi pravičnosti: ali večno pogubljenje ali trpljenje in smrt lastnega Sina. Ako se grešnik skesa, more po odrešenju Jezusa Krist. zopet zadobiti odpuščenje grehov. Kraj, kjer postane deležen Kristusovega odrešenja, je spovednica. Tam se opere duša s krvjo Jezusa Kristusa, kakor staro in rjavo srebro v razbeljeni peči, ki dobi spet prejšnji blesk. V goreči ljubezni in pekočih bolečinah prelita kri božjega Sina dá omadeževani duši spet blesk posvečujoče milosti. Kakor je krstni kamen prvi kraj milosti, tako je spovednica drugi kraj pomiloščenja, znamenje neizmerne usmiljenja božjega. Tudi pogled na spovednico nas mora spomniti na najprisrčnejšo zahvalo, da smo katoliški kristjani po milosti božji. Kajti le katoličan se more rešiti pred veliko nesrečo, katero je Kristus zagrozil nevernim judom: „Umrli boste v svojih grehih!“

Red pri obhajilni mizi.

Naj omenim neke razvade, ki se mi ne zdi ravno brez pomena, četudi jo marsikdo prezre. Gre se za pravi red pri obhajilni mizi. Razvada žensk, ki sicer večkrat pristopajo k sv. obhajilu kakor moški, je, da marsikje najprej zavzamejo prostor na moški strani, četudi čakajo moški, da se razvrste med svate božje mize. Sam sem bil že priča, da je bil že prazen prostor na levi strani, ko še moški niso prišli na vrsto. Tako se

je zgodilo, da se je duhovnik povrnil k oltarju z Najsvetejšim, meneč, da ni več obhajancev. Tudi se mi zdi nedostojno, če moški kleči med ženskami na desni in levi. Vsak imej svoj prostor: moški svojega, ženske zopet svojega in vsak se drži svojega vsaj toliko časa, dokler drugi spol ni opravljen. Ženske torej ne silite na moško stran, dokler je kaj moških!

A. M.

Junaško dekle.

Pokojni praški kardinal Schwarzenberg je napravil некоč izlet v gore; spremljal ga je njegov dvorni kaplan. Prehitela ju je pa noč, da sta bila prisiljena iskati strehe v neki planšarski koči. Trkala sta na vrata in prosila dovoljenja, da bi smela v koči prenočiti. V baraki ni bilo drugega, nego mlada planšarica, ki je odgovorila, ne da bi bila odprla: »Jaz sem sama tukaj; pretemno je in tako pozno nikomur ne odprem. Zraven teja sta pa moška, kakor po glasu soditi; ne spodobi se, da bi vaju prenočila.« Ko sta pa pozna gosta le še prosila, češ, da se ne vesta kam podati v trdi noči, reče deklica: »Kdo sta

pa vidva?« Kardinal odgovori: »Jaz sem škof.« Nato dé planšarica: »Da, da, jaz sem škof, to lahko vsak reče.« Ponovne prošnje so bile zastoj; nič drugega ni bilo storiti: visoka gospoda sta morala naprej, dokler nista našla druge koče. Nadškofu je pogumno obnašanje teja dekleta in pa njena previdnost tako ugajala, da ji je dal iz Solnoграда poslati krasno molitveno knjižico. Pač je bila čvrsta planšarica presenečena, ko je obenem z lepim darilom dobila zagotovilo, da je oni gospod res bil škof, ki je s svojim dvornim kaplanom iskal v temni gorski noči zavetja.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Velika noč — stalen praznik. Kakor znano, je velika noč premakljiv praznik ter se obhaja eno leto preje, drugo zopet pozneje, ker se ravna po prvi pomladanski polni luni. (Velika noč je doslej vselej prvo nedeljo po prvem pomladanskem ščipu.) Dalj časa se že deluje na to, da bi se ta veliki praznik ustalil in določil za vedno na gotovo nedeljo. Papež Pij X. se je lotil tudi teja vprašanja ter je pooblastil generalnega prednika kamilijancev, patra Vida, naj sestavi razpravo o tej stvari. V nemškem državnem zboru je krščanski socialc Mumm stavil že predlog, naj se določi za velikonočni praznik prva nedelja v aprilu. Pritrjevali so mu zastopniki vseh strank.

Podrobnosti o bodočem evharističnem kongresu. Tirolski otroci se bodo udeležili evharističnega kongresa na Dunaju v narodnih nošah; navzoči bodo pri slavnostni procesiji, pa tudi pri skupnem obhajilu dunajske mladine. — Tudi vojaštvo bo delalo pri evharističnem kongresu častno spremstvo nebeškemu Kralju; vojaške godbe pa bodo svirale slavnosti primerne komade. — Papeški legat (odposlanec in zastopnik sv. očeta) iz Rima bo slovesno sprejet že na meji Avstrije, poseben sprejem mu bo pa prirejen na Dunaju. — Radi otroškega skupnega obhajila je bilo že mnogo posvetovanj. Težava bo radi spovednikov, kajti na Dunaju je čez 200.000 šolskih otrok, izmed katerih jih bo šlo k skupnemu sv. obhajilu gotovo do 150.000. Za red in spored bo skrbelo do 1000 dam.

Javnemu življenju se je odtegnil zagrebški nadškof dr. Posilović ter je s cesarskim dovolje-

njem prepustil tudi upravo dohodkov zagrebške nadškofije pomožnemu škofu dr. Bauerju. Nadmilijski dar, ki ga je Posilović razdelil v dobre namene, je bil nekako poslovalo od javnega življenja.

Minister — član Marijine družbe. Pred kratkim umrli dr. Alfred Ebenhoch, bivši minister poljedelstva na Dunaju, je bil obenem vnet član Marijine družbe. Ni imel sicer podedovanega plemstva, a je bil plemenitega, bogoljubnega srca. Še proti koncu svojega življenja († 30. januarja 1912) je z raznimi nasveti, ki jih je sestavil za svojo Marijino družbo, pokazal, da ni bil samo po imenu, ampak s celim srcem kongreganist. Nasvetoval je, naj se oskrbi marijanski žepni koledar; prijateljstvo članov Marijine družbe naj se pokaže tudi na zunaj, da bo svet lahko rekel: »Glejte, kako se ljubijo!« V mestih naj bi se na zabavne večere in na razgovore Marijinih družb vabili tudi nečlani, da bi se tako seznanili z namenom in z načeli kongregacij. Marijine družbe naj si oskrbe posebne znamke, ki jih pilepljajo na pisma. — Eksclenca Ebenhoch je posebno častil presv. Srce Jezusovo. Bil je vsak prvi petek pri sv. obhajilu. — Bog daj še več takih ministrov!

Kardinal Kopp (Breslava) praznuje letos 75. rojstno leto, 50letnico mašništva, 25letnico škofovstva ter 25letnico, odkar je član pruske gosposke zbornice.

Ogri in evharistični kongres na Dunaju. Škof dr. Fischer-Colbrie je izvoljen za predsednika posebnega odbora, ki naj skrbi, da bodo ogrski državljani v častnem številu zastopani pri dunajskem kongresu. Odbor deluje v Budimpešti, kjer

se je sestavil tudi ženski oddelek v isti namen pod pokroviteljstvom nadvojvodinje Izabele.

Odpustek. Sv. oče Pij X. so dovolili 300 dni odpustka vselej, kadar kdo pobožno vzdihne: »Moj Jezus, usmiljenje!«; prav tako, kadar reče: »Jezus v presvetem Rešnjem Telesu, usmili se nas!«

Srca Jezusovega kongres. Časopisi, ki izhajajo v Švici, napovedujejo za avgust 2. šviški kongres na čast presv. Srcu Jezusovemu. Z dovoljenjem vseh odnotnih škofov se je določil za to proslavo mesec avgust. Proslava se bo izvršila na ta način, da bodo priredili več romarskih vlakov do slavnega svetišča Maria Einsiedeln. Povabljeni so samo mladeniči in možje. Kongres ima namen, uživiti moški svet v duha pobožnosti do presv. Srca Jezusovega, ter proslaviti evharističnega Zveličarja, ker švicarji ne bodo mogli v tolikem številu prisostvovati dunajskemu slavljju vsled oddaljenosti.

V katoliško Cerkev je bila sprejeta pred kratkim svakinja predsednika Tafta v Združenih državah. Zadnji povod za ta korak so bile pridige slavnega angleškega jezuita Vaughana. Sprejem je bil v cerkvi sv. Ignacija v New-Yorku.

Veliko srečnih (?) parov. Na Dunaju je bilo pretekli predpust poročenih 2500 parov; poleg teh je bilo še okrog 300 srebrnih ter 12 zlatih porok.

Službeni red za Dunaj. S 1. januarjem je stopil v veljavo novi red za uslužbence in služkinje. Kar je za vsakega posla najvažnejše, je gotovo določilo, da mu mora gospodar, oziroma gospodinja dovoliti toliko prostega časa, da se more udeležiti zapovedane službe božje. V tem oziru torej odslej ne bo več napadov in nagajanja od strani službodajalcev. — Vsakih 14 dni sme vsak posel na Dunaju zahtevati 7 ur prostega časa; pa tudi vsak dan si sme za svoje potrebe z vednostjo gospodarjevo nekaj časa odtrgati.

Ali je tako? V opatovem stanovanju samostana Benediktbeuren na Zgor. Bavarskem, se nahaja star bakrorez, ki ima dokaj šaljivo vsebino. Na podobi se vidijo razne osebe s sledočimi podpisi: Papež: Jaz vas vse učim. — Kralj: Jaz vse vladam. — Redovnik: Jaz za vse molim. — Kmet: Jaz vas vse redim. — Godec: Jaz vas vse razveseljujem. — Čisto spodaj pa preti vsem peklenšček: Varujte se, če ne vas vse vzamem!

Po domovini.

Duhovske izpremembe v lavantinski škofiji: Za župnega upravitelja k Sv. Martinu v Rožni dolini je imenovan č. g. Fr. Ozvatič. Prestavljeni so č. gg. kaplani: J. Alt iz Poljčan v Slovensko Bistrico; Fr. Osterc od Sv. Martina na Pohorju v Poljčane; Fr. Kren od Sv. Antona v Slov. goricah v št. Ilj pod Turjakom; J. Erhatič od Sv. Jurija

na Ščavnici k Sv. Antonu; Al. Musi, kaplan v št. Ilju je dobil dopust radi boleznii.

Vnebovzetje Marije Device je naslov velj. kemu glasbenemu delu našega slavnega skladatelja č. P. Hugolina. Ta prvi slovenski »oratorij« (uglasbitev za godbeni orkester, za zборе in samospeve) ima tri dele: Marijina smrt na zemlji; Marijino vnebovzetje; Marijino kronanje. Proizvajalo se je v Ljubljani, v veliki dvorani Uniona trikrat, in sicer vselej z velikim uspehom. Nastopilo je vsakikrat na odru do 300 sodelujočih oseb: godbenikov, pevcev in pevk ter solistov. S to kompozicijo, ki je namenjena slavi nebeške Kraljice, je pater Hugolin najlepše proslavil svojo 60 letnico. Pri prvi prireditvi je bilo navzočih pet cerkvenih knezov: knezoškof ljubljanski, nadškof goriški, nadškof zagrebški, škof tržaški in škof Stariha.

Marijin dom v Trstu. Dne 18. februarja je bil slovesno blagoslovljen Marijin dom, ki so ga z mnogimi žrtvami postavile v Trstu slovenska dekleta in žene. Slavnostni govor je imel kanonik Slavec, blagoslov pa je izvršil škof dr. Andrej Karlin. V novih prostorih naj najde vsako slovensko dekle, ki pride v Trst, varno zavetišče in zaslonbo. Tu hoče biti zanaprej ognjišče slovenskega krščanskega življenja v Trstu. »Molitev, delo in poštena zabava naj združuje vse obiskalce tega doma v pravi slogi!«

Tudi taki se dobe. Nedavno sta v Hotedršici neki tesar in neki hlapec med službo božjo na glas govorila, se priduševala in izgovarjala celo bogokletne besede. Alkohol je tisti, ki tako podivjava naše sicer dobro ljudstvo. Ljudje so se zgražali nad tem početjem. Pred sodiščem, kamor sta bila poklicana radi motenja službe božje in radi bogokletnih besedi, sta se sicer izgovarjala, da sta bila vinjena, a sta bila kljub temu obsojena vsak na en mesec strogega zapora.

Slovenska dekleta s samostanskim poklicem vedite, da častite šolske sestre tretjega reda sv. Frančiška v Mariboru imajo za Vas še dovolj praznih prostorov. Oglasite se v katerikoli njih podružnic, bodisi v Ljubljani (Marijanišču) ali v Tomaju ali v Velikovcu, povsod dobite pojasnil, kakor v materni hiši v Mariboru ali v najstarejši podružnici v Celju. Letošnje evharistično leto je posebno pripravno, dati svetu slovo in se zateči k ljubemu Jezusu v samostan!

Iz Gorice. Res je žalostno tukaj v Gorici, ker ni enega slovenskega reda, pa tudi ker ni enega zavoda za slovenska dekleta in mladino. Jako veselo bi bilo in potrebno, da bi imeli vsaj en zavod za uboge Slovenke. Bog obilno povrni vsem, kateri se trudijo za blagor slovenske mladine! (Priporočamo zavod sv. Marte, kakor je že v Ljubljani, Trstu in Gradcu. Ur.)

Iz Črnega vrha. Z vzajemnim sodelovanjem sosednjih župnij in čast. patra Bonaventure od Sv. Križa so se vršile v črnovrški župniji duhovne vaje od 10. do 14. marca. Večina župljanov se jih je z vnmemo udeležila. Veličastni ste bili skupni sv. obhajili.

Iz Dolnjega Logatca. Kdor je bil v Dolnjem Logatcu in videl našo cerkev, se je gotovo začudil, da imamo tako slabo; premajhna je in v slabem stanju. Pred dvema letoma smo bili še pod gornjelogaško faro, zato smo skrbeli za prejšnjo farno cerkev, medtem ko smo našo sedanjo farno cerkev, prej podružnico, popolnoma zemarili. Ker je pa tako majhna in v slabem stanju, se ljudje stiskajo v vsak kotiček, posebno otroci: za korom, pod njim, po žagradih, kjer jih ni mogoče nadzirati. Pred nekaj leti napravili smo nov zvonik in zaradi njega ugibajo ljudje, ali bi novo cerkev zidali ali bi jo povečali. Dragi sožupljani, zvonik lahko še pustimo, kvečjemu če ga nekoliko zvišamo, cerkev pa si sezidajmo novo! Če jo samo povečamo, bodo tisti koti, kakor v gornjelogaški cerkvi. Če jo pa naredimo novo, bodo šli lahko vsi ljudje na sredo cerkve, kjer se lažje z zbranim duhom moli, kot pa v kakem kotu. Nekateri se bojijo stroškov. Tudi tega se ni bati. Poglejmo n. pr. naš »Društveni dom«, pri katerem so le nekateri sodelovali, pa je tako lepa stavba zrasla iz tal. Za cerkev pa bomo gotovo pomagali vsi; saj kar bomo Božu dali, bomo dobili stokrat poplačano. Za zgled si vzemimo nekatere majhne župnije, ki imajo komaj par sto duš, pa žrtvujejo toliko za cerkve. V Rajhenburgu na Štajerskem se niso ustrašili zidati tako lepe cerkve, ki bo veljala par stotisočev kron. Seveda so imeli družbo, ki je pobirala po celi Avstriji doneske. Vzemimo si jih v zgled in si tudi ustanovimo tako družbo, ki bi pobirala milodare za novo cerkev. — Da bomo pa mogli kar najlepšo cerkev si postaviti, izvolimo si za patrona novi cerkvi »Združeni presveti Srci Jezusa in Marije«. (Sliko glej v Kalendarju St. Josefs Bücher-Bruderschaft v Celovcu leta 1906.) — Pa še na nekaj moram opozoriti. Čez dve leti bomo imeli prvega logaškega novomašnika. Ali se ne spodobi, da se primerno pripravimo na ta veseli dogodek, ki ga ne moremo lepše proslaviti kot če postavimo novo cerkev? Toraj začnimo sedaj delati na to, da se že spomladi (tako hitro bo pa težko šlo, če niste že pripravljani. Ur.) začne dvigati lepa stavba, ki bo pričala še poznim rodovom, da smo Boža res čistili in mu pripravili dostojno bivališče.

Književnost.

Ne v Ameriko! Zadnje čase se slovenski politiki, duhovščina, učiteljstvo, oblasti in sploh

vsi, ki jim je na srcu blagor našega naroda, čedalje bolj zavzemajo proti izseljevanju ljudstva v Ameriko. In res, nobena še tako krvava vojska in nobena kuga nam ne bi mogla toliko ljudi pobrati kakor izseljevalna strast. Po Notranjskem in Dolenjskem so cele vasi brez moških, delavcev manjka, le žene in starčki se trudijo z obdelavanjem zemlje. Amerika nam jemlje najboljše moči. In kar se iz Amerike vrne, je večidel slabo. Ker je izseljevanje v največjo gospodarsko in moralno škodo našega ljudstva, ker leži vsled tega toliko naše zemlje neobdelane, ker se vsled tega naša dežela ne more tako gospodarsko povzdigniti, kakor bi se spričo svoje zelo ugodne lege mogla, zato je boj zoper izseljevanje sveta dolžnost vsakega resnično narodno mislečega Slovenca. Zato je z velikim zadoščenjem pozdravljati, da je »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani kot 16. zvezek »Ljudske knjižnice«, oziroma kot zvezek Jakob Aleševčevih spisov izdala pravkar njegovo povest: »Ne v Ameriko!« (Cena vez. K 2'40, broš. K 1'50.) Alešovec opisuje v tej povesti usodo več slovenskih kmetov, ki so se podali v Ameriko. Eni se trudijo na naselbinah, druge goljufajo brezvestni agenti, drugi zopet delajo za žive in mrtve v rudokopih in petrolejskih jamah in so pravi sužnji, ostali se na drug način izgube. Alešovec pripoveduje vse to na tisti mični, domači in živahni način, ki je njemu lasten. Ni nobenega dvoma, da bo naše ljudstvo to povest povsod bralo z največjim zanimanjem in da se bo zlasti naši mladini vtisnil globoko v srce nauk, ki iz te lepe povesti veje: Ostani doma, doma se pošteno preživi, ljubi domačo zemljo in jo pridno obdeluj v svoj blagor in v blagor svojih potomcev, da bo naš narod kedaj močan in ne bo s svojimi žulji redil drugih in ustvarjal bogastva Amerikancem in Nemcem namesto sebi!

Šmarnice arskega župnika. Nove šmarnice za letošnji majnik so ravnokar izšle v zalogi »Katoliške Bukvarne« v Ljubljani. Izdalo uredništvo »Bogoljuba«. Cena vez. knjigi K 2'—.

V Šmarnicah je razlaga lavretanskih litanij, zgledi so pa zeti iz življenja arskega župnika blaženega Janeza Vianaja.

Mesto ocene naj priobčimo nekaj misli iz uvoda Šmarnic.

Četudi je Marijin mesec vsem vernikom drag, časté ga vendar posebno goreče hiše in župnije na deželi, kamor prinese največjo radost in pobožnost. Pa saj je tudi najsvetejša Devica prebila večino in najsrečnejše ure svojega življenja zunaj mestnih zidov, kajti Nazaret, kjer je prebivala sveta Družina, je bil le nekoliko večja vas.

V svojem zemeljskem življenju je Marija bila med kmeti, radovala se je v njihovi sredi in zato si smemo pač misliti, da so oni sedaj, ko kraljuje v nebesih, tisti, na katere gleda s posebno ljubeznijo ter jim deli bogatih milosti.

Kakor sveta Družina v Nazaretu, tako je bila tudi družina, v kateri se je rodil blaženi Janez Marija Vianej, preprosta in ponižna. Njegova rojstna kmetijska hiša je bila pravi dom in pribežališče revežev ter ubožcev, ki so se tje kaj zatekali od vseh strani. To velikodušno gostoljubje je naklonilo bogoljubni družini tudi srečo, da je enkrat sprejela, prenočila in nasitila pod svojo streho berača, katerega dandanes Cerkev prišteva med svetnike (sv. Benedikta Labre). O plačilu, ki je doletelo družino Vianejevo, ker je gostoljubno sprejela svetega berača, bodemo slišali v njegovem življenjepisu.

Blaženi Janez Marija Vianej je bil posebno goreč častivec Marijin, zato je pa prejel od nje tudi mnogo izrednih milosti. Tisoč in tisoč trdovratnih grešnikov je namreč sveti župnik spreobrn timer potom sv. spovedi po svoji čudežni bistrovidnosti. Premotriti je znal vse skrivnosti človeškega srca.

Življenjepis blaženega Janeza Vianeja, s katerim se bodemo seznanili tekom šmarnic, bo tudi nas bodril in vzpodbujal v ljubezni in češčenju naše nebeške Matere.

Pričakovati je, da se bodo nove šmarnice med Slovenci priljubile, kar tudi zaslužijo. Zato naj sežejo po njih vneti častivci Marijini. Dobé se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Prvi slovenski oratorij Vnebovzetje B. D. M., zložil pater Hugolin Sattner, je izšel v tisku. Dobiva se v vseh knjigarnah za ceno K 8.—. Oratorij P. H. Sattnerja je prvo in doslej največje koncertno glasbeno delo za zbor, soliste in orkester. Izvajala ga je »Glasbena Matica« v dneh 13., 14. in 17. marca s sodelovanjem 300 pevskih in glasbenih moči.

Slava nebeški Kraljici; dvajset Marijinih pesmi za mešani zbor, soli in orglje, op. 72, zložil Franc Gerbič, ravnatelj »Glasbene Matice«. Založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani. Cena partituri 3 K, posameznim glasovom 60 vin. — Naš odlični in prezasluzni skladatelj profesor Gerbič, odkar je prenehal izdajati pred mnogo leti izhajajočo »Liro Sijonsko«, ni več tako pogosto izdajal cerkvenih napevov, dasiravno je bil nad deset let regens chori pri sv. Jakobu v Ljubljani. Zlagal je bolj posvetne pesmi. S to zbirko

Marijinih pesmi, katero je poklonil bivšemu predsedniku Cecilijinega društva, sedanjemu tržaškemu škofu dr. Andreju Karlinu, se je pa zopet po dolgem molku pojavil na cerkvenoglasbenem polju in podal našim cerkvenim zborom novo bogato gradivo za češčenje preblazene Device — namreč dvajset Marijinih pesmi. Besedilo istih je večinoma znano in je od naših starejših domačih pesnikov: Volčič, Jeran, Marn, Hicinger itd. — Pesmi so jako lepe; vse so zelo melodijozne, več jih je naravnost krasnih. Vidi se, da jih je imel v roki mojster kakršen je Gerbič. — Dobivajo in naročajo se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Mater Dolorosa (žalostna Matí božja). Spisal Silvin Sardenko. Cena 1 K, krasno vezana 2 K. Lepo, vzpodbudno berilo za postni čas; najprimernejša igra za Marijine družbe. Krasno vezani izvodi so primerni za darilo ob raznih priložnostih.

V molitev se priporočajo:

Neki zgubljen učitelj. — Neka dolgo in težko bolna žena. — Neka družina za zdravje in blagoslov božji. — Neka Marijina hči. — Uršula Zorc z Dvora. — Bolna Marija Knavs v Ravnah. — Neka bolna Marijina hči za milost stanovitnosti in gorečo ljubezen do presv. Zakramenta. — Neka župnija in nje dušni pastir. — Za mir v družini. — Neka Marijina hči. — Neka oseba za srečno smrt, druga za pravo spoznanje. — Neko dekle za dušni mir in vredno prejetanje sv. zakramentov. — M. G. za zdravje. — A. B., hudo bolan. — Neka Marijina hči za pravo spoznanje, zmagó v skušnjavah in vredno prejetanje svetih zakramentov. — Neki mož, da bi opustil pijančevanje, skrbel za red in mir v hiši in da bi rad vredno prejel sv. zakramente. — Neka nova župnija, da bi dobila dobrega pastirja. — Neka Marijina hči za dušni mir in zmagó v skušnjavah.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: A. M. iz Boštanja. — M. Štrukelj iz Štrukljeve vasi. — M. Črnilec iz Naklega. — A. Mencinger iz Bohinja. — M. V. iz Drežnice. — B. Težak iz Gornje Lokvice. — Marijina hči A. P. iz Vipave. — A. K. v Kamniku. — A. Vovk v Gorici.

IV. shod dekanijskih vodnikov Marijinih družb

je bil v sredo, 6. marca v Ljubljani v Alojzišču. Zbranih je bilo 21 gospodov. Zastopani nista bili dve dekaniji. Zborovanje je trajalo od desetih do pol ene.

Vse, kar se je razpravljalo, ni za javnost. Povedati pa smemo to-le:

Pregledal se je imenik družb vsake dekanije, katere so nove, katere morda zaspane. Po natančnem pregledu se je dognalo, da je vseh Marijinih družb v ljubljanski škofiji zdaj ravno 450.

Mladeniške družbe so pač mnoge propadle, a novejši čas se vzbuja zanje zopet večje zanimanje, ker se je pokazalo, da mladeniška organizacija, če hočemo da bo zanesljiva in trajna, mora imeti krepko versko podlago. Kjer z odraslimi mladeniči ni več mogoče družbo vzbuditi, se bo oživila z Marijinim vrtcem. Odobrila so se pravila Marijinega vrtca, ki bodo tiskana v novem družbenem molitveniku.

Glede dekliških družb je bila soglasna misel, da se mora postopati bolj strogo in natančno, da se vsa plaža, ki družbi nečast dela, vun pomete, kjer še ni pomētena. — Glede plesa smo bili časih malo milejše sodbe, zdaj pa se je soglasno odobrilo načelo: katera v družbi brez dovoljenja pleše, posebno po gostilnah in drugih shajališčih dvomljive vrednosti, se brez odloga izbriše. Naj bi se vse družbe po tem ravnale! Če bi tudi pri plesu samem ne bilo nič grešnega, vendar taka že ravno s tem, da jo srcē vleče v tako družčino in za-

bavo, kaže, da nima nič tistega duha, ki je potreben v Marijini družbi. V njenem srcu veliko bolj vlada svet kakor pa Bog Na ženitnini se z dovoljenjem vodnikovim sme plesati, a le s svati in podnevi, nikakor pa ne z nepovabljenimi fanti, na podu in ponoči, kjer se rado godē velike nerodnosti.

Navzoči gospodje so se posvetovali tudi o kočljivem vprašanju: »Kako s starimi družabnicami?« Gospodje so bili napravili neki sklep, katerega pa danes še ne objavimo, ampak, če bo na višjem mestu odobren, enkrat pozneje.

Ker tudi letos nameravani veliki mladeniški shod izostane, se želi, da bi imele vse mladeniške Marijine družbe svoje skupne shode večjega ali manjšega obsega: za eno ali več sosednjih dekanij skupaj. Taki shodi so za mladeniče posebno potrebni, da se malo bolj vnamejo za družbo. Shodi se morajo dobro aranžirati, da fantje res dobijo kaj navdušenja. Leta 1914. bo spet velik mladeniški shod za celo škofijo, oziroma za vse slovenske pokrajine na Brezjah (ob priliki stoletnice božje poti), letos pa naj bi bili shodi za posamezna okrožja. — Prva duhovska dekanijska konferenca po veliki noči je navadno »marijanska«, to je posvečena razgovoru o Marijinih družbah. Tam bi se določil čas, kraj in obseg teh shodov.

Določilo se je še nekaj podrobnosti glede novega družbenega molitvenika, ki se tiska.

Skrbimo za naraščaj!

Gorje mu, kdor pohujša katerega teh malih! Tako je rekel naš Zveličar. Vsi si dobro zapomnimo te besede! Skrbimo za male! Mladi svet je bodočnost našega naroda. Dobra mladina, dobri fantje in dekleta, — dobri gospodarji, dobre matere, srečen narod! Ne le, da ne pohujšamo katerega teh malih, marveč bodimo jim luč, na katero se naj ozirajo, bodimo jim tudi varhi v nevarnostih! Prijazen pogled, prijazna beseda, včasih tudi rahel opomin, in dobili smo zvestega člana naši družbi, dobili sobojevnika za našo stvar. Malo pohvale v pravi meri veliko izda. Ne ustra-

šimo se pa tudi grajati, če je treba. Prvo naj bo izgled, potem beseda in zopet zgled. V nekem oziru se večkrat greši. Mislim obnašanje v cerkvi. Ko pride tak malček v cerkev, kako lepo drži roke sklenjene. Čuti svetost kraja! Pa vidi druge, ki se malomarno obnašajo; kmalu je tak kot drugi. Žalostno je včasih gledati, ko se v cerkvi zbrani pri najmanjšem šumu vsi obrnejo, kot na vrvici. Družabniki, družabnice! Skrbite, da se ta nedostojna navada odstrani! Skrbimo vedno, da se naše vrste množe!

Marijin sin.

Dekliškimi Marijinimi družbam.

Prebiralasem ravno mi došlo 1. števil. »Bogoljuba«. Kar pridem tudi do stavka: »Dekliške družbe bi bilo dobro malo očistiti.« Da, to je važno delo in tudi potrebno! Koliko je še dandanes ne edinosti v Marijinih družbah!

Dekle premožnejših starišev misli, da s kako ubožnejšo družabnico še govoriti ne sme, na njej vidi vse; ne ve pa, da je treba prej nase pogledati. To ni v redu in če se že za nobenega poštenega človeka ne spodobi, tem manj za dekle, ki je v Marijini družbi! Nekatera dekleta tudi rada hrepenijo po časti in prednosti, bodisi posamezne ali pa skupno iz ene vasi. In če to dosežejo, se hvalijo potem okoli: Nas imajo pa naš voditelj rajši, kot pa iz one vasi; me smo pa boljše ko one, ta glas je šel nekje po celi fari. Jaz bi rekla na to, kar že pregovor pravi: »Lastna hvala, cena mala.« Ponižno dekle nima rada, da jo kdo hvali, in ji še na misel ne pride, da bi se sama hvalila. Koliko se še, žal, med mla-

denkami opaža tudi radovednosti in napačne pobožnosti!

Sestre, poglejmo sedaj v svoje vrste, ali se ne najde kje med nami kaj takega in enakega plevela?! Moramo ga na vsak način že poprej odstraniti iz naših vrst, predno bi naš cenjeni urednik vzeli krtačo, želeč nas malo okrtati! Pokažimo, da se znamo poboljšati že, ko vidimo nekako pridigo šele napovedano!

Sestre, uvažujte to! Je sicer izpod peresa priproste Vaše tovarišice, pa vedite, da Vam s tem le dobro želim! Želim posebno, da bi se vse mladenke širom mile Slovenije objemale v edinstvi in medsebojni ljubezni, ter da bi si prizadevale gojiti v svojih srcih prelepe čednosti, katerih je polno Marijino srce! Bodimo res prave hčere Marijine, bodimo zgledne članice naših organizacij, bodimo delavne v čast in proslavo naše skupne nebeške Matere!

Marijina hči.

Ob cvetki...

Ob cvetki je deklica stala,
otožno se njej je smehljala
in tiho ji je govorila,
ko glavico ji je gladila:

»Ko jaz bi takole cvetela,
pač vedno bi bila vesela!
Res srečna, presrečna bi bila!
O cvetka ti, nežna in mila!«

»Nikar ne zavidaj lepote
in moje minljive krasote;
če v jutru lepo sem cvetela,
čez dan bom pa že ovenela.

Pač lepša lepota je tvoja,
nje vrednost je večja kot moja:
Le dušo si čisto ohrani
in lepa na veke ostani!«

Ob cvetki se deklica zgane:

»Lepota na vek mi ostane!« —
Radostno se je nasmehnila,
lepoto hraniti sklenila . . .

F. C.

Kako se gibljemo.

Ljubljanske Marijine družbe imajo na praznik Marijinega oznanenja 25. marca ob 4. popoldne svoj skupen izvencerkven shod v dvorani Ljudskega doma. Vstop dovoljen samo udom.

Nova slovenska akademična Marijina družba v Ljubljani se je ustanovila ravnokar. Sedež ima v alojziški kapeli. Vodi jo g. kanonik dr. Gruden, sodelujejo pa tudi drugi gospodje. Shod ima vsako sredo ob pol 8. uri zvečer. Člani so večinoma mladi gg. doktorji, profesorji in uradniki.

Novo mesto. Naša dekliška marijanska kongregacija je praznovala v oktobru preteklega leta desetletnico svojega obstanka. Za to priliko je izdala majhen spominski zvešček, ki ga je razposlala vsem sesterskim družbam na Kranjskem. Iz tega zveščka povzamemo sledeče: Ustanovil je kongregacijo tedanji kapiteljski vikar častiti g. Francišek Watzl, sedaj gimnazijski veroučitelj v Kočevju. Vodil je g. Watzl družbo do l. 1907. Predsedoval pa je družbi mil. g. prošt dr. Seb. Elbert, ki je še sedaj njen predsednik. Drugi voditelji družbe so bili častiti gg. Ignacij Zaplotnik, Tomaž Klinar, Josip Gnidovec, dr. Seb. Elbert in Karel Supin. V začetku je bilo sprejetih 64 kongreganistinj; stanje družbe koncem leta 1911. pa je bilo sledeče: 78 tu bivajočih, 21 drugod bivajočih, 7 jih je stopilo v zakon, 14 jih je prestopilo v druge družbe, 8 umrlo, 16 aspirantinj in kandidatinj in 29 hospitantinj. Prednice družbe so bile gđcne: Jagodic Marija, Detela Marija, Detela Angela, Germ Ivana in Štravbar Amalija. Družbenice imajo vsak mesec redno svoj shod v kapiteljnu, ob glavnih praznikih pa slovesen shod v cerkvi; vsako leto imajo tudi duhovne vaje. V tem času je napravila družba novo sliko za družbin oltar, namreč blažene Device Marije brez madeža spočete, ne v nebo vzete, kakor je pomotoma tiskano v zveščku; ima tudi svoje banderco ter lepo knjižnico z 813 knjigami. V kongregaciji je nadalje odsek za pogostno prememanje sv. obhajila, za lepšanje cerkve, za molitvene ure ter bralni odsek. Družba ima tudi vsako prvo soboto sv. mašo pri družbinem oltarju ter vsako prvo nedeljo skupno sv. obhajilo. — Na posebno slovesen način pa je praznovala kongregacija svojo desetletnico. Kongreganistinjje so imele duhovne vaje od 27. sept. do 1. oktobra, ki jih je vodil urednik »Bogoljuba«; udeleževalo so se jih, kolikor je le bilo mogoče, skoro vse. Dne 1. oktobra pa so skupno pristopile k mizi Gospodovi; ta dan je bila zjutraj slovesna sv. maša, popoldne ob 6. uri pa slovesen shod. Vso slovesnost in govore je vodil preč. g. Kalan. Ti dnevi kongreganistinjam ne bodo nikdar prišli iz spomina. Dne 5. novembra pa je bil v proslavo desetletnice zabavni večer s pet-

jem in predstavama »Pri gospodi« in »Grofica Kastronska«. Ugajali sta zlasti predstavi tako, da so jih morali ponavljati. Prinašamo tudi sliko celotne družbe ob desetletnici. Seveda je to le postranska stvar, glavno je, naj bi družba napredovala, in sicer še lepše kot dosedaj, zlasti v duhovnem oziru.

S Koroškega. Začnimo tudi že enkrat na Koroškem delati za »Bogoljuba«! Že večkrat sem se trudila nabrati kaj več naročnikov, brala sem ga drugim in nagovarjala jih, pa vsak se je izgovarjal: Kaj ga bom bral ali pa brala, ko je samo za Kranjsko in Štajarsko notri! Če bi bilo kaj s Koroškega, bi ga že bral. Če je prav včasih kaj tudi s Koroškega, je vendar premalo. Zatorej pridno in kaj lepega poročajmo, da bomo mogli bolj razširiti ta lepi list! Veste, gospod urednik, na Koroškem ni tako lahko razširiti dober časopis, kakor pa pri Vas. Zato, drage sestre in poštene, bogaboječi mladeniči, na delo, da bomo imeli kaj »Bogoljuba« poročati! — Tudi prosim Vas, drage sestre, da molite z menoj za koroške duhovnike in bogoslovce! Prosimo Gospoda, da pošlje delavcev v svoj vinograd, kajti žetev na Koroškem je velika, a delavcev pa malo. Jaz že nekaj časa molim, ker pa je skupna molitev Božu bolj všeč, molimo vse, posebno po svetem obhajilu!

Iz št. Lipša (Koroško). Lansko leto v Marijinem mescu nam je umrla družabnica Štefanija Avguštin. Naredila se ji je bila huda rana na nogi, vsled katere je morala umreti. Vedno je bila vesela in je še z bolno nogo hodila v Marijino kapelico, kjer je njej v čast opravljala šmarnice. Zadnji dan njenega življenja popoldne so jo prevideli, popoldne ob štirih pa je že umrla. Eno leto pred smrtjo je bila sprejeta v Marijino družbo. Ob odprtem grobu so ji zaklicali:

Otrok Marijin, blagor ti!

Otrok Marijin, sladko spi!

Cirkovce na Dravskem polju. V naši Marijini družbi je postalo živahno gibanje za abstinenco. Na pustno nedeljo so nam preč. gospod župnik pri družbenem shodu razložili protialkoholni katekizem in nato je še mladenka Elizabeta Pauman z navdušenimi besedami vabila tovarišice, naj pristopijo v družbo treznosti, češ: kdo nam more škodovati, ako smo za dobro vnete! Da pa njene krasne besede niso padle na skalo in med trnje, se je kmalu pokazalo, ko se je priglasilo lepo število popolnih abstinencek in se še vedno priglašajo. Zato sedaj še ne moremo povedati določnega števila, kar pa upamo, da se zgodi kmalu po veliki noči, kedar bo mogoče. Napravili smo namreč abstinenco za

poizkus; ker se pa jako dobro počutimo in je postalo zanimanje za to reč, si hočemo po veliki noči ustanoviti abstinenčni odsek. — Načelnica.

Marijina družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani šteje lepo število popolnih in delnih abstinentk. V I. stopinji je 25 družabnic, v II. 160.

Posnemanja vredno. Lepo je izkazala hvaležnost svojemu voditelju † župniku Fr. Pavliču šentpeterska dekliška Marijina družba v Ljubljani. Od dneva njegove smrti (3. decembra 1911) do dneva njegovega godu (29. januarja 1912) prešla je vsak dan po jedna družabnica sv. obhajilo ter je darovala za pokoj njegove duše; na dan sv. Franciška Saleskega, ki je bil rajnega godovni dan, darovale so vse članice zanj sv. obhajilo.

Rojanska Marijina družba je uprav na pustno nedeljo skupno pristopila k sv. obhajilu, ki je bilo darovano za svetega očeta. Vrhtega je na pustni torek, — ko je tržaški pust bril največje norce, — priredila ob 3. uri popoldne uro češčenja, katere se je udeležilo tudi mnogo drugega ljudstva, in molila za svetega očeta in potrebe katoliške Cerkve.

Iz št. Lorenca ob Temenici. Malokatera Marijina družba je imela toliko težav prestati kakor naša. Zasramovali so dekleta, po gostilnah in časopisih jih grdili, toda niso jih ostrašili. Mirno in tiho smo šli po svoji poti za velikim ciljem: Marijo posnemati in ji podobni postati. Šest let je minulo od ustanovitve. Več prav zglednih deklet je stopilo v zakon, dve ste nam umrli, nekaj plev je odpadlo, družba se je pa utrdila in pomnožila, da šteje zdaj do 100 članic, izmed katerih jih je več na tujem. Letos smo hoteli spoznati, koliko gorečnosti in odločnosti imajo Marijine hčere. Vodnik je najprej na shodu poudarjal pomen gorečnosti, ki se kaže v popolno določenih dejanjih in naročil pomočnicam, kakor pri nas imenujemo svetovalko, naj vprašajo posamezne, kaj hočejo v tekočem letu narediti v zadoščenje Srcu Jezusovemu in v veselje Materi Mariji. — Izmed 84 deklet, ki so se vprašale, jih hoče 49 najmanj vsaki mesec dvakrat iti k spovedi. Ker gredo potem skozi štirinajst dni po spovedi redno vsak dan k sv. obhajilu, bo večina teh vsak dan, razun ob nujnem delu na polju, prejela sv. zakramente. Vse ostale pa seveda vsak mesec. — Drugi pripomoček za večjo gorečnost so nam ure molitve pred tabernakelnom, kjer duša išče in najde svojega Jezusa. Uro molitve imamo vsak petek in vsako soboto pred sv. mašo, ob nedeljah in praznikih tudi čez dan. Razun redne ure na prvo nedeljo hoče 24 deklet opraviti še eno uro na en petek v mescu. Navadno se zvrstijo, da se vse petke moli. 36 jih bo opravilo uro v soboto, 52 še posebne ure ob nedeljah in 45 posebne ure na vse praznike Matere božje. Mnoge opravijo vsako nedeljo po več ur. 78 jih hoče darovati

vsak mesec po eno sv. obhajilo za sv. očeta in izpreobrnjenje grešnikov, mnoge tudi po več ali vse sv. zakramente. — Častno stražo na čast presv. Srcu smo vpeljali že pred leti. 70 deklet hoče opravljati vsak teden med navadnimi opravki eno uro. — Prav resno smo se lotili tudi zdržnosti in treznosti. V kraju živimo, kjer vino raste in je bila pri vsaki priliki pijača v navadi. Za eno leto so obljubile 4 popolno se zdržati opojnih pijač, 33 vsak teden po en dan, 30 po dva dni, 6 pa po tri dni. Ker je pri vsakem delu pijača v navadi, je časih nekoliko težavno obljubo držati. Dosedanji poizkusi so se nam prav dobro obnesli. Posebno v petek, ko obhajamo spomin Jezusovega trpljenja, navadno nobena iz družbe vina ne pokusi. — Določili smo tudi zaradi dnevnih molitev in večernega izpraševanja vesti, česar ne bom natančneje omenjal. Pripomnim pa še, da dekleta v prvi vrsti skrbe za lepoto hiše božje. Pri vsakem darovanju in vsaki priložnosti dajo največ za cerkev. Ko je bilo toplejše, so vsako nedeljo prinesle veliko šopkov najlepših cvetlic za okras oltarjev v cerkev. Ob šmarnicah in večjih prireditvah so bile tudi cvetlice v posodah lep dokaz nežne ljubezni do Boga. — 31. decembra 1911 smo pokopali prvo družbino prednico Ano Kaferle, zgledno deklet, ki je več let hodila skoro redno vsak dan k sv. obhajilu. Dolgo bolezen je prenašala s popolno udanostjo. Ob lepem pogrebu, kakršnega pri nas še nismo videli, smo vsi čutili, kako srečna je smrt po življenju, ki je bilo Bogu posvečeno.

Hoče pri Mariboru (Štajarsko). Večno molitev smo imeli pri nas dne 5. in 6. marca. Že v nedeljo so prišli vlč. g. misijonar iz Ljubljane, Mihael Klančnik, ki so se mnogo trudili na prižnici in v spovednici. K lepim pridigam so ljudje z veseljem prihajali in jih zvesto poslušali, svete zakramente so te dni prejeli verniki v prav obilnem številu. Družbenice pa tudi niso zaostale, saj so oba dneva bile kot častna straža v belih oblekah in s svetinjami. Popevala je pa vsa cerkev. Bog daj stanovitnost v dobrem! — »Bogoljuba« pri nas tudi moški radi berejo, ne samo družbenice.

Stoprce. Koncem aprila lanskega leta sta se ustanovili Marijini družbi mladeničev in deklet. Prva šteje 42 mladeničev, druga 68 deklet. Slovenski sprejem se bode vršil 25. marca. Nanj se bodede obe družbi pripravljali s tridnevnicjo.

Iz Celja. Dne 19., 20. in 21. januarja smo imeli v farni cerkvi sv. Daniela izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Dekleta Marijine družbe so z velikim veseljem stražile vse ure pred Najsvetejšim letos prvokrat, in s tem pokazale srčno ljubezen do svojega nebeškega ženina. — Kajne, urednik, nekoliko potice smo Vam pa vendar spekli k novemu letu, četudi ne posebno veliko.

Tudi duhovnih darov za svetega očeta boste nekaj dobili, predno romate v Rim. (Prih. leto.)

Ribno pri Bledu. V nedeljo, na god sv. Neže je priredila dekliška Marijina družba predstavo s petjem in igrama »Sveta Neža« in »Namizni prt«. — Odkar smo dobili novega organista, ki zna spretno poučevati v petju in igranju, se je posebno oživilo društveno življenje. Poučevati začne dekleta takoj tudi v tamburanju. — Od 3. februarja dalje je bil pri nas sv. misijon, ki so ga vodili čč. oo. lazaristi iz Ljubljane.

Št. Jernej na Dolenjskem. V proslavo desetletnice naše Marijine družbe smo že meseca decembra lanskega leta obhajali tridnevne duhovne

a sedaj jih prihaja 150; veliko družabnic pa dobiva »Bogoljuba« pod svojim naslovom naravnost na dom. Pa nikar ne mislite, g. urednik, da so naročene samo zato, kot bi se bale, da jim bo treba v nebesih za vrati klečati, če ga ne bodo brale, kakor pravi tržaški agent, ampak so popolnoma prepričane, da jim to glasilo s svojimi vzpodbudnimi članki najbolj pomaga lepo in pošteno živeti. Tudi nekaj mladeničev se je osrdilo po duhovnih vajah. Vrgli so od sebe tisti neumni strah pred drugimi fanti in se dali zapisati v Marijino družbo.

Sv. Gregor. V »Bogoljubu« opozarjate, naj se Vam ne naznanjajo vsakdanje stvari, temveč

Marijina družba v Novem mestu ob desetletnici.

vaje. Vodil jih je knezoškofijski voditelj Marijinih družb g. J. Kalan. Pa bote morda vprašali, zakaj nismo že prej poročali. Počakali smo, da vidimo tudi uspehe in sadove duhovnih vaj! Res, trud duhovnih vaj ni bil zastonj. Članice se sedaj veliko bolj zavedajo svojih dolžnosti in pa izredne časti, biti hčere Marijine. Posebno zanimanje pa je zavladelo po duhovnih vajah za družbino glasilo »Bogoljub«; kajti prejšnje leto je prihajalo na kaplanijo samo 69 izvodov »Bogoljuba«,

kaj posebnega in splošno koristnega. V naši Marijini družbi imamo eno in drugo koristno naredbo, ki jih morda nimajo drugje, zato za danes o oni taki sporočam. Pri nas namreč pokloni Marijina družba vsaki članici na dan njene poroke spominsko podobo s primernim napisom in dnevom poroke. To vršimo zato, ker je to važno za vso hišo, v katero pride Marijina hči za gospodinjo. Vsak, kdor stopi v tako hišo, mora vedeti, da tu veje krščanski duh, da tu ni pro-

stora za slabo časopisje in druge nerodnosti. Spominska podoba spominja gospodinjno na njena lepa mlada leta v krogu Marijine družbe in jo vzpodbuja, da tudi ona dobro vzgaja svojo deco. Kako mora pa šele ta podoba vplivati na otroke take matere! Kako spoštovanje morajo imeti otroci do matere, ki je bila v mladih letih dobra Marijina hčerka ali celo prednica, svetovalka ali nadzornica v Marijini družbi! Saj vemo, kako radi očitajo razuzdani otroci celo svojim staršem njihove mladostne napake, ako vedo za nje in z njimi zagovarjajo svoje neredno življenje. V hiši Marijine hčere-gospodinjke pa visi očitno na steni najlepše spričevalo mladih let, domače matere, katero mora navdajati z največjim spoštovanjem srca otrok in daje maternim naukom moč in veljavo. Seveda narasejo s tem družbi znatni stroški, toda razumne neveste in njihovi zavedni ženini s svojimi darovi obvarujejo družbo gmotne škode. To za danes, ako Vam je všeč, sporočim Vam prihodnjič še kaj drugega. (Prav! Ur.)

Sv. Vid pri Planini. Naša Marijina družba že obstoji nekajčez osem let. Dekliška šteje okoli 130 udov, mladeniška pa okoli 50. Nauk za Marijino družbo imamo vsaki mesec. Vsako leto imamo štirikrat skupno sv. obhajilo. Vsako leto gremo tudi na božjo pot v Zagorje, in sicer dne 24. majnika z zastavo in v belih oblekah z znaki. V taki uniformi nastopimo tudi pri vsaki domači procesiji sv. Rešnjega Telesa. Dal Bog in Marija, da bi naša družba bila za zgled tudi drugim faram naokrog, kjer še nimajo te prepotrebne družbe!

Iz Metlike. Več takih shodov, kakor smo ga imele 19. januarja, bi si želele v naši družbi. Vodili so ga namreč č. g. župnik Suhorski kot dekanjski naš voditelj. Tudi na sv. očeta nismo pozabile; pred sv. mašo smo opravile skupno uro pred sv. R. Telesom, med sv. mašo pa pristopile v prav obilnem številu k sv. obhajilu v namen sv. očeta. Tudi se je v ta namen opravila ura od novembra skoraj vsako nedeljo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. In še bomo molile za vse duhovne voditelje, zlasti pa za sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

Ptujska okolica. Na Svečnico so imeli mladeniči Marijine družbe in Orli prvokrat to leto skupno sveto obhajilo pri pozni sveti maši. Pri procesiji po cerkvi z gorečimi svečami so tudi šli naprej družbeniki in Orli. Mladeniči so bili s križem, vsak na prsih cvetlico, z družbenimi in orlovskimi znaki, čež ramo pa opasani višnjevi trak in v roki gorečo svečo. — »Vičavski.«

Iz ptujske okolice. Mladeniška Marijina družba je bila pri nas ustanovljena leta 1900. Pet let potem je usahnila. Dne 8. decembra lanskega leta se je obnovila; udov prvotne družbe še je ostalo 7, nanovo sprejetih je bilo 9 mladeničev. Danes šteje Mladeniška Marijina družba 43 članov z novinci vred (27), ki bodo slovesno sprejeti

okoli Velike noči. Vsi mladeniči Marijine družbe so v orlovski organizaciji — 9 telovadcev. Eden je popoln abstinent (prednik), vsi drugi so v II. stopnji. — Dekliška Marijina družba pa šteje okoli 110 članic in 14 novink. — Ustanovil se je tudi Marijin otroški vrtec za dečke (120 šolarjev) in za deklice, dozdej priglašeni 44 deklic.

Sv. Jedert (Štajarsko). Naša župnija se je pretečeno leto močno poživila v duhovnem življenju. Dne 5. oktobra smo obhajali celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa tako slovesno kot še nikdar poprej. Dekleta Mar. družbe so napravile častno stražo pred Najsvetejšim. Dne 8. decembra je bil sprejem novih udov v Marijino družbo. Sprejetih je bilo 20 deklic v starosti od 14 do 15 let. — Na Svečnico se je tudi v Laškem ustanovila Marijina družba. Pristopilo je v družbo okoli 80 deklet in 20 fantov. Upamo, da se letos ustanovi tudi še »Dekliška zveza« in se najbrže v ta namen snidemo v Marija Lurd pri Rimskih Toplicah.

Sv. Križ pri Litiji. V spomin umrli Neži Resnik. 20. februarja je umrla blaga Marijina hči Neža Resnik, stara 42 let. Njeno celo življenje je bilo spodbudno. Živela je zgledno tako, kakor zahteva deviška Mati od svojih hčer. Zavoljo njene ponižnosti in lepega življenja jo je vsak pameten človek visoko cenil. Goreče je ljubila Jezusa v sv. Rešnjem Telesu in pogosto je prejela najsvetejši Zakrament. Prav otroško-zaupno je ljubila svojo duhovno Mater Marijo. Velikokrat smo jo videli pred njenim oltarjem. Ni je ustavila slaba in dolga pot, eno uro daleč, da bi ne šla v nedeljo popoldne k molitveni uri. 11 let je vsako nedeljo pevala na čast Jezusu in Mariji, pred sv. Rešnjim Telesom in pri Marijinih shodih. Bolehala je dalj časa. Bila je potrpežljiva. Rekla mi je, da bi rada umrla, — a ne bi rada ozdravela. Predno je umrla, je naročila, da ne smejo nikakih neumnosti uganjati pri njenem odru ponoči, ampak samo moliti in peti.

Osp, Istra. Tudi tukaj v Ospu nismo prav med zadnjimi. Ravno sedaj o pustu, ko je bilo vse na nogah za ples in za maškare, smo me vse to odstranile in nič se ne omajale. Na pustno nedeljo smo uprizorile igro »Lurška pastarica«. Marijin oltar imamo lepo ozaljšan in upanje imamo za naprej, da bo še bolj. Zahvaliti moramo Boga in Marijo, da od toliko deklet smo izgubili samo eno; dal Bog zanaprej, da ne bi več nobene! O da bi vedno polne žive vere — Marijine ostale zveste hčere!

Harije (Notranjsko). Marijina družba v naši mali kaplaniji je »zmrznila«. Tako se je večkrat čulo od posmehujočih se ljudi. Res, ustanovljena je bila že leta 1901, ko so se harijska dekleta odcepile od glavne družbe v Trnovem in se združile v svojo Marijino družbo v Harijah. Isto so storili takrat tudi fantje, katerih je bilo takrat

celo več ko deklet v družbi. Žalibog, da so zapali in spé še vedno! Bog vé, ali se bodo šc kdaj zbudili!? Ne obupajmo, mogoče pride kmalu tisti čas! — Dekliška Marijina družba je imela svojo zastavo. Toda ob istem času, ko so zlikovci okradli domačo cerkev sv. Štefana, so obenem tudi pobrali kar je bilo dragocenega na zastavi, blago raztrgali raz palice in pustili samo golo palico in kosce blaga. Pa to še ni bilo tako hudo. Hujše je šele prišlo. Izgubile smo namreč svojega duhovnega voditelja, ker vsled pomanjkanja duhovnikov ni bilo nobenega v Harije. Ostale smo same brez pastirja večkrat v teh enajstih letih. Predzadnje leto smo se skoraj popolnoma razkropile, četudi je bila kaplanija zasedena. Po teh dogodkih je bila dekliska Marijina družba le bolj na papirju, v resnici se ni prav nič poznalo kako marijansko življenje. Bile smo res prave izgubljene ovce. Tako smo tavale, dokler ni prišel v Trnovo za kaplana č. g. Ivan Tomažič in prihajal vsako drugo nedeljo (oziroma praznik) opravljat službo božjo k nam v Harije. Potožile smo jim, da smo reve same, in obljubili so nam pomoč. Na svečnico smo bile povabljene v izpraznjeno kaplanijo vse nekdanje članice Marijine družbe in tudi druga dekleta. Starih članic se nas je oglasilo 17, novink pa 31. Takoj se je začelo resno delo. Volile smo predstojništvo, ustanovile polagoma tri odseke (evharističnega, za olepšavo družbenega oltarčka in treznostnega). Ker smo pa ravno pred pustom začele, zato je bil hud boj s plesom, ki je tu pri nas precej vkoreninjen pri večini deklet. Pa č. g. voditelj so strogi in zato jih je nekaj odletelo, druge je pa kazen zadela, le malo jih je srečno brez vsega odšlo. Tekom enega leta smo izgubile 3 članice in 3 novinke. Veselje do plesa se je zdaj nekoliko poleglo, ker kazen je huda in voditelj strog. Redno vsak mesec imamo shod in pred shodom sejo predstojništva in poleg tega vsako nedeljo popoldne domač sestanek članic iz vsake vasi posebej, ki traja obvezno en četrt ure. Jeseni lanskega leta smo imele duhovne vaje, katere so vodili preč. g. dekan, naš goreči misijonar in buditelj lepega življenja. Trajale so od 19. do 22. novembra s štirimi govori vsak dan. To je bilo za nas in za vse Harije (smele so se udeleževati govorov le dekleta). Zadnji dan so prvič slovesno sprejeli naš č. g. voditelj 12 novih članic v Marijino družbo. — Da bi se pa tudi nekoliko povesele, smo priredile majhno družbeno slavnost z deklamacijami, govorom, petjem in igro. Naša goreča želja je, da dobimo svojo uropano zastavo nazaj, in upamo, da se bo to tudi kmalu zgodilo. Samo slaba letina je, denarja ni. Pa bo že, le korajžo, dekleta! Ko bomo pa imele enkrat zastavo, potem bomo morale pa še bolj trdno držati in pridno delati. Zato na vsestransko delo! Vse!

Leskovec pri Ptuj. Naš Leskovec je pač malo znan. Dostikrat se primeri, da kako pismo, tudi iz Štajarske, roma v Leskovec na Hrvaško ali pa v Leskovec pri Krškem na Kranjsko. — Ni čuda! Saj je malo slišati o našem Leskovcu v katoliških časnikih. »Štajerc« in sorodni listi že vedo včasih kaj povedati o njem! Upamo, da se bo sčasoma že obrnilo na bolje. Zakaj lep je naš Leskovec v Halozah in naše ljudstvo je dobrega srca. In zato naj tudi »Bogoljub« kaj poroča o Leskovcu! Že skoro eno leto nabiramo ude za mladeniško in deklisko Marijino družbo. In hvala Bogu, dekliska Marijina družba že šteje 147 članic; mladeniška pa 55 udov. Ni ravno veliko, a začetek je storjen, in pri tem ne bomo ostali. Imeli smo v celem že štiri dekliške in tri mladeniške shode. In če Bog dá, se bosta obe Marijini družbi lepo razvili. — Te vrstice pa naj navdušijo naše mladeniče in mladenke, da bo tudi število naročnikov »Bogoljuba« pri nas začelo rasti! Nekaj naročnic že imamo. Naj bi se to število kmalu podeseterilo!

Borovnica. »Bogoljubov« hodi k nam letos 98. Lepa številka! Pa če ga bodo prihodnje leto vsi tisti naročili, ki bi ga lahko in katerim bi »Bogoljub« gotovo nič ne škodoval, bi bila številka še lepša. Najmlajši naročnik, oziroma naročnica je stara devet let. — Na Svečnico je bil ustanovljen pri nas Marijin vrtec. Sprejetih je bilo 84 dečkov in 97 deklic iz vseh šolskih razredov razen iz prvega. Pa tudi od teh bo do konca šolskega leta večina toliko godna, da jo bomo presadili v vrtec. Nekateri starši, ki slišijo na ime liberallec ali socialni demokrat, so bili mnenja, da bodo njih otroci prej in bolj »zreli«, ako zorijo zunaj Marijinega vrtca; zato jim niso pustili, da bi vstopili vanj, čeprav so jih otroci večkrat prosili, naj jim dovolijo. — Zadnji čas so pa napovedali naši mali hudo vojsko opojnim pijačam. V tem boju niso ostali sami. 13. februarja so dobili med Orli krepkih zaveznikov. Sedem Orlov — ki so pa vsi tudi člani Marijine družbe — si je ta dan dalo moško besedo, da leto in dan ne pokusijo sploh nobene opojne pijače. Precej drugih telovadcev je pa vstopilo v II. vrsto abstinentov.

Iz Hotiča pri Litiiji. Imeli smo prvo postno nedeljo za župnijo Hotič zopet pomenljiv dan, katerega bomo zapisali v tukajšno kroniko ali spominsko knjigo. V našo sredo je prišel č. g. Janez Kalan, predsednik Marijinih družb, ker se je tukaj ustanovila mladeniška Marijina družba. Imenovani gospod je sprejel v družbo, kakor je sam rekel, 18 čvrstih, mladih, za tako priliko korajžnih fantov. Število res ni veliko, ali za tolikšno faro in za začetek dovoljno. Gospod govornik je imel en dan tri govore. Po končanem popoldanskem opravilu je predaval o treznosti. Veliko poslušavcev je prišlo skupaj,

da ni bilo prostora v župnišču za toliko število; šli smo na prostorni vrt in gosp. govornik je tako poljudno razlagal in govor s slikami pojasnoval, da so vsi z zanimanjem poslušali.

Mavčiče. Naša Marijina družba obstoja že 10 let, pa je telesno tako krepka, da do 14. februarja noben ud ni umrl. Ta dan pa smo izgubili 23 letno Nežo Novak z Jame. Pogreb je bil veličasten. — Pa kako je z našo družbo? **Dekliško** sploh dobro. Velika večina deklet se diči z imenom Marijinih otrok. Včasih res nekatero precej nože srbé na poskok — ali zadnji čas — zlasti od misijona sem (od 1. do 7. januarja) so se plesu popolnoma odpovedale, dobro vedé, da bi jih neumno rajanje odtrgalo iz družbe Marijinih otrok. — Dekleta so srčne. Zato so pa — prav narobe svet! — naši fantje strašno zajče natore. V družbi je majhno številce, dasi je mnogo dobrih fantov, tudi takih, ki hodijo mesečno k izpovedi v naši župniji. Če ga pa vprašaš, dobiš odgovor: »Ko bi se drugi, potlej bi se vže tudi jaz!« Fantje, ali niste podobni otroku, ki pravi, mama, jaz ne grem sam, me je strah?! Kje je Vaša korajža?! Jaz bi Vam nekaj svetoval. V vsaki vasi Vas je lepo številce dobrih mladeničev. Pogovorite se med seboj. Potem pa kar skupaj k gosp. voditelju! To bo veselje zanj in Vas bo ves strah minul, ker Vas ne bo malo! — Marijin vrtec med šolsko mladino se pa prav dobro razcvita, dasi je šele v začetku. Marijina družba naših žen se vrlo drži. Radovedni ste, kako je pri nas s treznostnim gibanjem? Pijancev imamo dosti. Posodimo jih lahko 10 faram, pa jih bodo imele še preveč, ker odveč je tudi eden. Neko bolj veselo stran kaže dejstvo, da mladina vsaj žganje popušča, a med starimi jih je dosti, ki ga vlečejo, če ga le dobe. V prejšno bratovščino treznosti jih je mnogo vpisanih in tudi velika večina faranov ni pijanska — ali o pravi abstinenci pri nas še ne more biti govora. Zachelo se je v šoli in prav lepo število se jih je vpisalo v drugo stopinjo, nekaj tudi v prvo. Polagoma se bo reč razširila tudi med odraslene. Ker imajo sploh vsaj dobro voljo, je upati lepih uspehov.

Dolenji Logatec. Kot prva iz tukajšnje dekliške Marijine družbe je dne 6. marca t. l. odšla v večnost Ivana Rozman, stara 26 let. Ne poročali bi o njeni smrti, če ne bi bila cel čas svojega življenja kazala posebno vnemo za čast božjo in nobene prijaznosti do zemskih stvari. Nje ni zadrževalo ne veliko deževje, ne obilen sneg ali občuten mraz ali kaka druga zunanja okolnost, da ne bi na vse zgodaj prihitela sleherni dan k sveti maši in ne bi prejela Jezusa v sv. obhajilu. V cerkvi biti bilo je njeno največje veselje, v

cerkvi je preživela prav veliko časa svojega življenja, mnogokrat popustivša jed in prezebajoča od hudega mraza. V boleznih spočetka ni hotela popustiti od svoje hvalevredne navade, dokler je ni siloma položila v posteljo, iz katere ni več vstala. Na bolniški postelji je razodevala izredno potrpežljivost; samo eno srčno željo je imela: »da bi mogla v cerkev, kjer bi prejerala Jezusčka!« To se ji ni spnilo, pač pa je bila doma obhajana. Svoje starše je tako goriko ljubila, da je, kar je sama povedala roditeljem, pri vsaki sv. maši Boga prosila, naj jo prej vzame s sveta kakor pa starše, da ne bi imeli na zadnjo uro skrbi, kaj bo ž njo po njihovi smrti. Ko so ji v boleznih nekateri pripomnili, da se je morda v cerkvi, kamor je zgodaj prihajala in kjer je dolgo ostajala, prehladila in si svojo bolezen nakopala, je nekako užaljena odgovorila: »V cerkvi se ne more nihče prehladiti.« To je kazalo njeno nepokvarjeno preprostost in vzvišeno pojmovanje o hiši božji, češ, od te strani ni mogoča za človeka nobena škoda. Ker je bila njena duša le rahlo navezana na telo in zemljo, ločila se je brez vidnega boja, popolnoma mirno od telesa — sladko je zaspala Ivanka. — Res, blagor njim, kateri v Gospodu zaspé, ker njih dela gredo za njimi!

Iz okolice škofje Loke. Iz naše Marijine družbe je bila povabljena na ženitnino tudi ena Marijina hči. Rekla je: Na ženitnino bom šla, saj sta šla tudi Jezus in Marija, plesala pa ne bom. V cerkev je šla s svetinjo in jo tudi na ženitnini ni dala doli. Vsi so se trudili, jo silili, da bi jo pregovorili za ples, pa ona je ostala zvesta in stanovitna. Rekla je: Ker sem vedela, da pojdem v vojsko, sem se na njo tudi pripravila. Bog daj, da bi Marijine hčere ne zahajale na plesišča in posnemale to dekle, ki se niti na ženitnini ni udeležila plesa, kjer je dovoljen. Bodi za zgled vsem drugim!

Št. Ilj v Slov. goricah. Ustanovili smo štiri odseke, namreč: 1. abstinenci, 2. evharistični, 3. časniški in 4. pevski odsek. V družbo treznosti se bo dala vsa Marijina družba vpisati, nekaj bo tudi abstinentk, ki se bodo pitju popolnoma odpovedale. Tudi evharistični odsek ima veliko veselje, storiti za cerkev vse in za čast božjo. Tudi doseđaj, akoravno ni bilo odsekov, so storile družbenice mnogo. Marijinih družabnic nas je 120. Nekaj je tudi kandidatinj.

SPOMINJAJTE SE UMLIH SOSESTER:

Frančiška Zavrl, 29. januarja, D. M. v Polju.
Neža Resnik, Sv. Križ pri Litiji.
Marija Dušk, Sv. Križ pri Litiji.

SLOVENSKI MISIJONAR

Katoliški Bolgari v turški Macedoniji.

(Dalje.)

Kar so za Kranjsko zavodi sv. Stanislava, to naj bi bilo za katoliške Bolgare v Macedoniji bolgarsko semenišče v Zeitenliku, ki je oddaljen dobre pol ure od Soluna, torej tudi kakor št. Vid od Ljubljane. Dà, ta bolgarski zavod je za ondotne katoličane še veliko večjega pomena, zakaj tu je edina katoliška srednja šola; edino deško in bogoslovno semenišče v celi Macedoniji. Brez tega zavoda bi zategadelj ne bilo v deželi ne le nobenega katoliškega bogoslovca, marveč tudi nobenega katoliškega dijaka; vsi izobraženci v Macedoniji bi bili razkolniki ali mohamedanci.

Sedanje poslopje se je postavilo l. 1884., in sicer na izrecno željo sv. očeta Leona XIII. — Stavba je moderna, velika, prostorna in lična, da dela zelo ugoden in najboljši vtis na Bolgare, ki tudi le preradi sodijo po zunanem licu notranjo vrednost zavodov. Takoimenovano »društvo za ustanavljanje katoliških šol v orientu« je spočetka obetalo prispevati za to zgradbo vsaj 30 tisoč kron, toda prišle so nad to društvo nenavadno »slabe letine« in misijonska družba sv. Vincencija Pavljanskega je morala sama pokriti vse ogromne stroške.

Učni načrt privatne gimnazije v tem zavodu je skoraj do pičice isti, kakor ga imajo v Bolgariji javne gimnazije. Obsega zemljepisje, zgodovino, matematiko, naravoslovje, fiziko, kemijo, risanje, glasbo itd. — Poleg bolgarskega jezika se vsi dijaki učé še treh jezikov: staroslovenskega, ki je njih cerkveno-obredni jezik; turškega, čigar znanje je na Turškem izomikancu še bolj potrebno, nego našim dijakom nemščina, in slednjíc tudi francoščine, ki še vedno prevladuje v Solunu in nekaterih drugih macedonskih mestih. Tudi je skušnja pokazala, da se dajo dijaki brez znanja francoščine veliko hitreje zapeljati v razkolniško pravoslavno vero, deloma zato, ker morejo potem brati le od bolgarskih razkolnikov

spisane zgodovinske in druge knjige, ki večkrat kar mrgolé najgrših obrekovanj in napadov na katoliško Cerkev, deloma tudi zaradi tega, ker bi brez francoščine težko dobili po dovršeni gimnaziji primerne službe in bi se že vsled tega skoraj ne mogli ustavljati skušnjavi in sladkim vabilom razkolniških škofov, da se izneverijo svojemu prepričanju ter vstopijo v cerkveno službo razkolnikov.

Seveda vsega obsežnega učnega dela misijonarji sami ne zmagajo; nastaviti so morali v zavodu, in sicer za drago plačilo še nekaj pomožnih učiteljev in tri svetne profesorje.

Misijonarji lazaristi žrtvujejo v tem zavodu bolgarskemu ljudstvu v prid res zelo veliko moči, denarja, truda in skrbi, pa sadi so tudi lepi in uspehi zadnjih let zelo tolažljivi. Poprej je bila v Macedoniji katoliška vera in Cerkev skrajno zaničevana in sovražena. Skoraj neverjetno in naravnost smešno je, kakšne budalosti so natvezili ubogemu ljudstvu razkolniški grški in bolgarski popje zoper katoliško Cerkev, da so mu vcepili v srce gnus in sovraštvo do nje. Postati katoličan je veljalo zato v očeh macedonskega ljudstva vse kaj hujšega, nego postati mohamedan ali pogan! Zdaj pa sinovi dežele, bolgarski dijaki v zeitenliškem zavodu občujejo leta in leta s katoliškimi profesorji in redovniki ter imajo priliko opazovati od blizu apostolsko požrtvovalno življenje in delovanje, občudovati njih vsestransko znanje ter spoznati vedno bolj nauke katoliške Cerkve in njih resnico in lepoto in blažilno, kulturno moč. Naziranje in prepričanje misijonskih gojencev pa prehaja polagoma vedno bolj med preprosto ljudstvo, gorostasni predsodki zoper katoliško Cerkev ginejo leto za letom in ko bi danes dobilo tam ljudstvo na deželi dosti domačih, sposobnih in vnetih katoliških duhovnikov, bi se kmalu ovce trumoma vračale k oživljajočemu Srcu dobrega Pastirja v naročju sv. katoliške

Cerkve. Žetev bi bila torej v Macedoniji že zrela in velika, toda — stokrat bodi Božu potoženo! — delavcev je vse premalo. Odkod

to pomanjkanje prepotrebne duhovskega naraščaja, o tem Vam bo prihodnjič poročal »Bogoljub«!

Misijonski sadovi vsakdanjega sv. obhajila.

Ak-Bunar.

Katoliški misijoni v okolici Odrina na Turškem in v sosednji južni Bolgariji so nam priča, koliko moč ima vsakdanje sveto obhajilo. Vsakdanje obhajilo je pred petdeset leti pripeljalo pobožnega bolgarskega meniha Pantelejmona v naročje katoliške Cerkve. Z njim vred se je izpreobrnilo veliko razkolnih Bolgarov, ki so Pantelejmona spoštovali kot svetega moža. Katoliški misijoni so takrat zelo napredovali. Po Pantelejmonovi smrti (leta 1868.) so ti misijoni prestali marsikatero težko poskušnjo, posebno zavoljo pomanjkanja misijonarjev. Upamo pa, da se bodo ti misijoni, ki so sadovi pogostega obhajila, zopet povzdignili zdaj, ko se po vsem katoliškem svetu tako razširja pogosto obhajilo.

Lansko leto smo popisali tri misijonske postaje, ustanovljene od Pantelejmona, namreč Mostratli, Derviško Mogilo in Sudžak. Ostaneta nam še dve misijonski postaji iz Pantelejmonovega časa, namreč Ak-Bunar in Gadžilovo. Danes obiščimo Ak-Bunar.

Ak-Bunar je najlepša in najuglednejša vas v odrinski okolici, od Odrina oddaljena štiri ure proti severovzhodu. Vaščanom se že nazunaj pozna, da so bolgarske narodnosti. Po veri so pa razdeljeni; med približno 1000 prebivalci je polovica katoličanov, polovica pa razkolnikov. K župniji Ak-Bunar spada še okoli 200 katoličanov iz sosednih vasi, tako da šteje cela župnija nad 700 duš. Vse kaže, da se bode število katoličanov v kratkem še precej pomnožilo. Katoličani so si s svojo značajnostjo in z zglednim krščanskim življenjem pridobili spoštovanje razkolnikov in Turkov. Pri tem ima največ zaslug njih dobri dušni pastir Ivan Bonev; ta pa svoje uspehe pripisuje posebnemu blagoslovu božjemu na priprošnjo služabnika božjega starčka Pantelejmona.

Izmed vseh vasi, kar jih je izpreobrnil Pantelejmon, je Ak-Bunar še najbolj vztrajno v vseh nevarnostih in poizkušnjah ohranjal pravo vero. Ak-bunarski prebivalci so poznali Pantelejmona še preden je postal katoličan. Pobožni služabnik božji se je rad mudil v samotnih krajih okoli Odrina. Tukaj bi bil rad na skrivnem služil Božu. A ljudstvo je kmalu izvedelo, kako spokorno in sveto živi. Od ust do ust je šla govorica, da Pante-

lejmon živi samo v molitvi, premišljevanju in v spokornih delih. Izvedelo se je, da se strogo posti in samo enkrat na dan užije košček suhega kruha. Radovedno ljudstvo je opazilo, da Pantelejmon včasih ob reki Marici izmiva krvave rane, ki si jih je sam zadal s hudim bičanjem. Ljudstvo se je začelo zbirati okoli Pantelejmona in ga takorekoč prisililo, da je postal apostol krščanskega življenja.

Tudi prebivalci iz Ak-Bunarja so prihajali poslušat Pantelejmonove svete govore in gledat njegove čednosti. Ko je Pantelejmon leta 1863. postal katoličan, so šli za njim vsi najboljši ak-bunarski vaščani. Še sedaj živijo v Ak-Bunarju nekateri Pantelejmonovi učenci. Ti radi pripovedujejo o čudoviti svetosti pobožnega starčka. Njegova preprosta beseda je imela toliko moč, da se ji ni mogel nihče ustavljati. Vrhutega je imel Pantelejmon tudi dar čudežev. Večkrat je zastaranim grešnikom začel v uho pripovedovati njih grehe, ki jih morajo obžalovati in se jih izpovedati. Poznal je preteklost in skrivnosti popolnoma tujih ljudi, ki jih ni nikoli prej videl ali o njih kaj slišal. Ozdravljal je tudi telesne bolezni. Vse te stvari so izpričane po zanesljivih katoliških pričah. Gospod župnik Ivan Bonev nam je obljubil, da nam bo vse natanko popisal, naj bi tudi drugod spoznali čudovita dela služabnika božjega, ki še sedaj z nebes dol blagoslavlja delo apostolov bolgarskega naroda.

V Ak-Bunarju imajo lepo urejeno katoliško šolo, na kateri poučujeta en učitelj in ena učiteljica. Tudi veliko razkolniških otrok obiskuje katoliško šolo. Sedanja cerkev, katero prinesemo prihodnjič, je postala že pre-majhna. Sezidana je bila pred petdeset leti. Takrat razkolniki in Turki katoličanom niso dovolili, da bi zidali cerkev. Katoličani so morali po raznih ovinkih iskati dovoljenja. Najprej so dobili od turške vlade dovoljenje, da so smeli sezidati mlin. Potem so dobili dovoljenje, da so se smeli v navideznem mlinu zbirati k molitvi; tako se je mlin polagoma izpremenil v siromašno cerkev in nazadnje so pri cerkvi zgradili še nizek zvonik. Katoličani so že lansko leto začeli pripravljati vse potrebno za zidanje nove cerkve. Od turške vlade so že dobili dovoljenje za zidanje. A najpotrebnejše reči, denarja, jim pa še veliko

manjka. Morebiti se bode med Slovenci našel kak dobrotnik za to cerkev. Zdi se nam, da bode nova cerkev veliko pripomogla za napredek katoliške vere, ker bodo imeli katoličani dostojnejše zbirališče in se bode lahko več ljudi udeleževalo službe božje in poslušalo božjo besedo. Ak-bunarski katoličani so si s svojim zglednim krščanskim življenjem pridobili spoštovanje razkolnikov. Ko je turška oblast vprašala ak-bunarske razkolnike, če imajo kaj proti zidanju katoliške cerkve, so ti odgovorili, da nimajo vzroka nasprotovati katoličanom. Celo razkolniški pop spoštuje katoličane in njih gorečega dušnega pastirja; večkrat prigovarja razkolnikom, naj pošiljajo svoje otroke v katoliško šolo.

Ak-bunarski katoličani so zelo goreči. Tudi ob delavnikih se radi udeležujejo službe božje; ob nedeljah in praznikih pa v obilnem številu pristopajo k svetim zakramentom. V postnem času molijo dvakrat na teden skupno križevpot. Meseca majnika pa imajo vsak dan popoldne šmarniško pobožnost: pobožno berilo o Materi božji, litanije, rožni venec in prepevanje Marijinih pesmi. V katoliških družinah molijo vsak dan rožni venec, dasi to sicer na vzhodu ni navadno. Katoličani radi tudi očitno kažejo svojo katoliško vero in zato radi nosijo male križce in svetinje. Gospod župnik Bonev nas je prosil, da bi mu poslali nekoliko rožnih vencev, križcev in svetinj. Za dobrotnike bo vsak katoličan izmolil en rožni venec.

Verska gorečnost ak-bunarskih katoličanov je dala že več samostanskih in duhovskih poklicev. Šest deklet je vstopilo k zagrebškimi usmiljenkam, ki imajo svoj samostan v Odrinu, ena pa k sestram iz reda Marijinega Vnebovzetja (misijonarji tega reda, Asumpcionisti, se največ trudijo za katoliško vero v odrinski okolici). Trije dečki se pa v misijonskem semenišču v Kara-Agaču pri Odrinu pripravljajo za misijonski poklic. Lansko leto je gospod župnik Bonev enkrat v cerkvi govoril o misijonskem delu. Katoliškega petnajstletnega mladeniča Nikolaja je župnikov govor tako navdušil, da je sklenil postati misijonar. Svoj namen je razodel svo-

jemu razkolnemu tovarišu Ivanu, sinu zagriženega razkolnika. Ivan je začel premišljevati o lepoti katoliškega misijonskega poklica. Oba mladeniča sta šla skupno v Kara-Agač pri Odrinu in tam prosila za sprejem v misijonsko semenišče. Misijonarji so ju z veseljem sprejeli, a videli so, da bode treba govoriti še s stariši obeh mladeničev. Razkolniški oče Ivanov je bil v velikih skrbeh, ko je pogrešil svojega sina. Po skrbnem izvedovanju je izvedel, kam je šel Ivan; hitel je v Kara-Agač, da ga vzame zopet domov. Toda Ivan se ni dal pregovoriti; prepričan je bil, da ga Bog kliče v misijonski stan. Oče se je v zadregi zatekel h katoliškemu ak-bunarskemu župniku. Župniku se je s pomočjo misijonarjev posrečilo mladeniča Ivana pregovoriti, da se je vrnil s svojim očetom domov. Vsa ta dogodba je pa na razkolniškega očeta tako vplivala, da je iz sovražnika postal najboljši prijatelj katoličanov.

Ak-bunarski župnik Bonev je vsled svoje gorečnosti in spretnosti povsod spoštovan. Ko so se lansko leto bolgarski misijonarji odrinske škofije združili v duhovsko bratovščino sv. Cirila in Metoda, so župnika Boneva izvolili za tajnika te važne duhovske zveze.

Župnik Bonev je zares apostolski mož in zato je tudi zelo vnet za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. Po njegovem prizadevanju se je naše Apostolstvo vpeljalo tudi v odrinski škofiji. Najbolj se je razširilo v Ak-Bunarju. Župnik Bonev nam z veseljem sporoča, da se je takoj prvo nedeljo vpisalo že 153 udov, a se še vedno novi oglašajo; za malo ak-bunarsko župnijo je to zares veliko število. Tako bodo torej tudi ak-bunarski katoličani skupno s Slovenci molili za razširjanje katoliške vere med razkolniki; upati smemo, da ta združena molitev ne bo brez uspeha. Vse prijatelje bolgarskih misijonov pa prosimo, da bi posnemali goreče ak-bunarske katoličane in po svojih močeh delali za razširjanje bratovščine in Apostolstva sv. Cirila in Metoda ter pridobivali novih dobrotnikov za bolgarske misijone.

Misijonska poročila.

V SPODBUDO!

Odsek Šentpeterske moške in mladeniške Marijine družbe v Ljubljani, ki ima nalogo skrbeti za prepotrebne misijone, je v zimski dobi (namesto plesnih veselic) v pošteni in brez alko-

hola veseli družbi skrbel za pošteno zabavo, kakor petje, zanimivo pripovedovanje in igro domine. Zaigrani denar se je pa spravil v nabiralnik za misijone. In danes Vam odsek z velikim veseljem izroča denar v znesku 40 kron,

da se kupi en zamorček, krsti naj se na imé Peter Odrešen. V prihodnji sezoni sledi še zamorka. To se doseže z združenimi močmi. Marijine družbe in sploh vsi zavedni mladeniči in mladenke, posnemajte. — Odsek Šentpeterske Marijine družbe.

Nemiri na Kitajskem in katoliški misijonarji. Revolucija na Kitajskem, ki se še ni docela polegla, ima brez dvoma slabe posledice tudi za misijone. Protestantki misijonarji, ki so delovali doslej v notranjščini Kine, so si poiskali — kakor je povzeti iz nekega pisma iz Šangaja — varna pribežališča, dočim morajo katoliški misijonarji vztrajati na svojih mestih. Nikdo jih ne more ščititi, ako bi se jeza domačinov vrgla na tujce. Vztrajnost katoličanov je vsekako občudovanja vredna; da bi se le ne povrnili časi boksarske vstaje!

rajevu. Rusinski katoličani so velikega pomena za napredek katoliške vere v Bosni. V nekoliko letih se bodo bosniški Rusini pohrvatili in s tem se bode pomnožilo število hrvaških katoličanov v Bosni. Bosniški Srbi bodo pa pri katoličanih vzhodnega obreda lahko videli, kako katoliška Cerkev spoštuje vzhodni obred in morebiti se bode dalo polagoma doseči, da bodo Srbi postali prijaznejši nasproti katoliški Cerkvi, da se bodo začeli najboljši izmed njih povračati nazaj k pravi Cerkvi.

V zadnji številki »Bogoljuba« se je bralo, kako napreduje ruski vpliv v sveti deželi. Kako lepo bi bilo, ko bi se Rusi povrnili v edino zveličavno sveto rimsko katoliško Cerkev! Med Rusi je mnogo globokovernih, zlasti se opaža med njimi češčenje blažene Device Marije. — Prosim, ali bi ne bilo umestno, da bi tisti, katerim je mo-

Katoličani iz Ak-Bunarja.

Katoličani vzhodnega obreda v Bosni. V Bosni je naseljenih nad 10 tisoč katoliških Rusinov iz Galicije. Katoliški Rusini se strogo drže svojega vzhodnega obreda, zato je bila nevarnost, da bodo v Bosni zašli v srbsko razkolništvo, ako ne bodo imeli misijonarjev in katoliške službe božje v vzhodnem obredu. Dolgo so bili zapuščeni. Leta 1909 so pa v Rimu po dogovoru z bosniško vlado uredili misijonsko delo za katoliške Rusine v Bosni. Bosniška vlada je dovolila, da se je ustanovilo pet župnij za katoliške rusinske naseljence; misijonsko delo vodi rusinski generalni vikar (škofov namestnik), ki stanuje v Sa-

goče, darovali vsak mesec enkrat sv. obhajilo v ta namen, da bi se ruski narod povrnil v sveto katoliško Cerkev? Katerim je mogoče, zlasti Marijinim častilcem, naj molijo tudi rožni venec k blaženi Devici Mariji, da bi ona, ki je tudi od razkolnih Rusov češčena in ljubljena, jim kaj kmalu izprosila spreobrnjenje. **A. J.**

Iz Janice v Macedoniji. Razkolni Grki in Bolgari se v svojih cerkvah med službo božjo zelo nespodobno obnašajo; cerkev jim je kakor nekaj trg, kjer se snidejo znanci in prijatelji, da se med seboj pogovorijo, kako jim gre in kaj je novega. Tudi v nekaterih novoizpreobrnjenih

katoliških vaseh v začetku ni bilo veliko bolje. Ljudje so se šele polagoma navadili lepšega obnašanja v cerkvi. V Janici so si morale usmiljenke mnogo prizadevati, da so s pomočjo in z lepim zgledom otrok dosegle, da se ljudje spoštljivo vedejo v cerkvi. Res spodbudno je gledati, kako se preprosti ljudje, ki sicer ne znajo veliko moliti, vendar tako mirno in spoštljivo obnašajo med dolgo službo božjo. Razkolniki v Janici in v okolici so že opazili, da je velik razloček med obnašanjem razkolnikov in katoličanov v cerkvi. Neki razkolniški pop je svaril vernike, naj se vendar lepše obnašajo in naj gredo h katoličanom pogledat, kako se je treba v cerkvi obnašati.

Veliko veselje so napravili slovenski dobrotniki katoliški žolski mladini s tem, da so kupili bolgarske molitvenike vsem otrokom, ki znajo že dobro brati. Otroci so se molitvenikov zelo razveselili; z velikim veseljem hitijo z molitveniki k sveti maši in tudi v šoli so zdaj še bolj sprejemljivi za opomine, naj se v cerkvi lepo vedejo. Tudi za druge vernike je zelo spodbudno, ko vidijo, da otroci tako pobožno molijo iz svojih molitvenikov.

Usmiljenke iz Janice imajo do slovenskih dobrotnikov še eno prošnjo. V Janici in bližnji okolici so štiri cerkve, katerim usmiljenke oskrbujejo cerkveno perilo. Ker Bolgari ne znajo cerkvenega perila varovati, zato je treba velikokrat prati in perilo se hitreje trga. Tako je zdaj cerkveno perilo po treh cerkvah v zelo slabem stanju. Treba bo napraviti posebno novih alb in oltarnih prtov. Morebiti bi se našli dobrotniki in dobrotnice, ki bi preskrbeli platna in čipk za cerkveno perilo za siromašne macedonske cerkve. Sestra Agneza Golob sklepa svoje poročilo iz Janice z besedami: »Revščina in sila je velika; sila pa uči človeka moliti in beračiti.«

JERUZALEMSKA ZASTAVA.

Ko smo se jeruzalemski romarji vkrcavali na ladjo Tirolsko, je med drugimi vihrala na ladji tudi zastava jeruzalemska, t. j. na belem polju petero rdečih križev. Ta zastava ima mednarodni pomen, kakor vsaka katerekoli države. V Palestini vihra povsod tam, kjer bivajo frančiškani kot varhi svetišč, nad njihovimi poslopji. Izobesijo jo vsako nedeljo in praznik, potem kadar prihajajo romarji v večjem številu, ali kadar obiše svetišče kaka odlična oseba duhovskega ali svetnega stanu. Ravnotako izobesi vsaka ladja jeruzalemsko zastavo, ako se na njej vozi kustos sv. dežele, ali jeruzalemski patriarh. Znamenito pri tej zastavi je tudi to, da ima jeruzalemski patriarh oblast, nekaterim ladjam, ki vozijo v Levanti, t. j. v Sredozemskem morju v obližju Grške, Carigrada, Male Azije, Palestine in Egipta, dati pravico, da izobesijo jeruzalem-

sko zastavo, s čimer je združenih precej ugodnosti za dotično ladjo. Jeruzalemska zastava je pod pokroviteljstvom Francoske; le-ta država ima po berlinske pogodbe členu 62. iz l. 1878. pravico in dolžnost, čuvati in braniti čast te zastave, enako kakor svoje trobojnice. Žalenje jeruzalemske zastave bi imelo kot posledico diplomatske zapletljaje.

Od kedaj ima jeruzalemski patriarh zgoraj omenjeno oblast, ni natančno znano. Da se pa zasledovati nazaj v zapisnikih, da je od l. 1669. kustos Sv. dežel takrat, ko od l. 1291. do l. 1847. ni bilo patriarha v Jeruzalemu, dajal pravico ladjam, izobešati jeruzalemsko zastavo..

To pravico so dobivali seveda le katoličani. V pravnem pismu je bilo tudi natančno povedano, za katero ladjo in kateremu kapitanu je podeljena pravica, ki je veljala 25 let.

Ugodnosti, združene s to pravico, so precejšnje. Najprvo je taka ladja pod diplomatskim varstvom Francoske; potem je tudi prosta vseh pristojbin v pristaniščih, ki po večjih lukah znašajo mnogo tisoč frankov. Dolžna pa je, vsako leto plačevati majhen davek jeruzalemskemu patriarhu, voziti zastonj frančiškane, varihe svetišč v Palestini in tiste duhovnike jeruzalemske škofije, ki se izkažejo s posebnim patriarhovim pismom.

Ko je l. 1847. sv. oče Pij IX. zopet oživil jeruzalemski patriarhat, je starodavno pravico zopet začel izvrševati patriarh.

Za časa berlinske pogodbe l. 1878. je imelo osem kapitanov na svoji ladji jeruzalemsko zastavo. V nekaj letih pa je število takih ladij naraslo čez sto. Dogajalo se je večkrat v teh letih, da je morala Francoska poseči vmes in zahtevati zadoščenja za žaljeno jeruzalemsko zastavo. Turški vladi namreč ni bilo všeč, da toliko ladjam ni treba plačevati pristojnin po turških pristaniščih, turške oblasti so zato sitnosti delale kapitanom, ti so se pa seveda sklicevali na jeruzalemsko zastavo in francosko pokroviteljstvo.

Konec so naredili tem razmeram s tem, da je francosko zunanje ministrstvo v sporazumu s patriarhom določilo: Jeruzalemsko zastavo sme sprejeti in izobešati le tista ladja, ki je po konzulatu svoje države dobila dovoljenje od francoskega zunanjega ministrstva. Patriarh pa ima pravico izdati petdeset patentov, in to samo štiri vsako leto. S temi določili je bila tudi turška vlada zadovoljna.

P. I. K.

Kaj je to sionizem? Sionizem imenujemo prizadevanje Judov, svoje rojake spraviti zopet skupaj v en narod, ki bi imel svojo državo zopet v Palestini z glavnim mestom Jeruzalemom. Počasi napreduje to prizadevanje. V gospodarskem oziru so Judje skoraj res že gospodje sv. dežele.

V Jeruzalemu jih je okolo 60 tisoč. Tu imajo svoja sodišča, po celi deželi tudi že svoje poštne urade. Njihove poštne znamke imajo napis: »Če tebe pozabim, Jeruzalem, naj se posuši moja desnica!« Imajo tudi svojo zastavo, svojo glasbeno koračnico, ki se sliši pogosto ob njihovih praznovanjih. Turška vlada je postala pozorna; judovski denar, sveta vladar, tudi v Palestini dela čuda. Stavbeni prostor je vsled tega priseljavanja Judov s celega sveta v sv. deželo v ceni za 100—200 krat poskočil. Pred 20 leti se je dobil kvadratni meter za 8 vin., — danes stane okolo Jeruzalema 8—16 kron.

Katoliški Grki vzhodnega obreda. Grki so najtrdovratnejši razkolniki. Vsi poizkusi, pripeljati jih nazaj v naročje katoliške Cerkve, so bili brezuspešni. Med Grki je samo kakih 20 tisoč katoličanov latinskega obreda na grških otokih, ki so bili nekdanj pod benečansko oblastjo. V Italiji prebiva okoli 60 tisoč nekdanjih Grkov in Albancev; ti so tudi kot katoličani ohranili grški obred in grški cerkveni jezik pri službi božji, sicer so se pa že popolnoma poitalijančili in so tudi prvotni grški obred že nekoliko izpremenili. Zadnja leta se je na Turškem izpreobrnilo nekoliko grških vasi in tudi v Carigradu se je ustanovila mala katoliška cerkvena občina grškega obreda. To so prvi čisto grški katoličani grškega obreda. Doslej še niso imeli svojega škofa. Letos je bila ustanovljena prva čisto grška katoliška škofija s sedežem v Carigradu. Prvi grški katoliški škof je postal misijonar Izaija Papadopulos. Novi škof je sicer sin razkolniških staršev, a se je kot 22 leten mladenič iz popolnega prepričanja izpreobrnil. Leta 1882. je postal katoliški duhovnik. Kot misijonar je veliko delal in trpel za katoliško vero. V začetku leta 1910. bi ga bili razkolni Grki skoraj ubili; surovi razkolniki so ga bili tako pretepli, da je več mesecev bolehal. Dne 21. januarja letošnjega leta je bil v Carigradu posvečen za škofa.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so (do 14. sušca) poslali čč. gg. Ign. Nadrah, spiritual v Škofji Loki (notranje uršulinske šole) 60 K; Viktor Čadež, kaplan v Trziču 92 K; Karel Rupnik, kaplan Preddvorom 20 K 20 vin.; Jož. Žagar, župnik, Peče, 10 K; Jan. Kepec, župnijski upravitelj v Selcih 30 K; M. Kralj, župnik, Tunice, 16 K; And. Rustja, kaplan v Solkanu pri Gorici 26 K; Jan. Zabukovec, duhovni svetnik in župnik, Križe pri Trziču, 75 K; Fr. Bleiweis, župnik v Lešah 4 K 50 vin.; župnijski urad št. Juri pri Kranju 10 K

50 vin.; Jos. Rogelj, kaplan v Kostanjevici, 8 K; gdč. Frančiška Pernič v Kranju 70 K; g. Katarina Starman iz Preske 9 K 32 vin.; č. g. Val. Zupančič v Ljubljani 90 K.

Za Bosno: župnik J. Podlipnik 2 K; Alojzija Dragan zbrala 5 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Marijina družba na Trebelnem 15 K 85 vin.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Mnogo pritožb je prišlo uredništvu zaradi nerednega določiljanja lista od strani upravnika. Uredniku je ta nered zelo neljub, ker imajo dobri ljudje, ki se za list trudijo, poleg truda še nevoljo. Ko bi nam bilo to že prej znano, bi bili že prej napravili red. A kak mal nered je ob novem letu po izjavi upravnika skoro neizogiben; in takó smo mislili, da je tudi letos. Ko so se pa jele pritožbe množiti, smo stvar preiskali, in izkazalo se je, da nova »moč«, kateri je bil izročena »Bogoljub« in smo se nanjo zanesli, svoji nalogi ni bila kos. Ko smo prišli stvari na sled, se je takoj napravil red, in preskrbljeno je, da pride uprava »Bogoljuba« v zanesljivejše roke, da se take reči ne bodo več ponavljale. Našim prijateljem, ki so imeli sitnosti, ne moremo dati drugega zadoščenja, kakor da jih prosimo, naj te sitnosti oprosté in Bogu na ljubo potrpe. Če bi bila še kje kaka napaka, prosimo: pišite eno dopisnico in takoj se bo ustreglo. — To številko dobé še vsi, tudi tisti, ki še niso plačali. Prosimó pa: Skrbite, da se bo v teku tega mesca plačalo, drugače bo prirastek naročnikov prav pičel! — Dekletom, ki so se oglasile za vstop v samostan v Ameriki, moramo naznaniti, da je prišlo iz Amerike poročilo, da odkar je nastopila v ondotnem samostanu nova prednica, ne sprejemajo nič več deklet iz Evrope. Torej ne morejo tja; naj se pa obrnejo za sprejem na domače samostane, saj jih — če imajo pogoje za to — povsod radi sprejmejo. Glejte notico »Slovenska dekleta« na strani 128. Kakor šolske sestre, enako tudi usmiljenke in druge potrebujejo vedno novega prirastka. — Zahvale. Celih zahvalnih pisem ne moremo prinašati. Če enega, potem moramo vse, in potem se nabere preveč. To so bolj osebne zadeve, ki za javnost nimajo tolikega pomena kakor za dotičnika. Le izredno moremo kako tako zahvalo prinesti. Sicer je pa hvaležnost hvalevredna čednost, saj je redka. — Nekaj dopisov je moralo zopet počakati; saj jih je itak skoro šest strani.

Darovi:

Za cerkev sv. Jožefa. Vlč. g. svetnik Žužek Simon, vlč. g. Jurij Dernovšek, M. Obahar po 100 kron; † Viktor Z. 2000 K; Ana 30 K; Marija Pust, Ter. Gogala, vlč. g. Širaj, Mar. Tavčar po 20 K; Mih. Mihelčič 25 K; Jan. Zorc 10 K; V. Ravnikar 5 K; z Vodice 387 K; več neimenovanih 32 K; A. M. Tmašek 15 K.

Za cerkev Jezusovega Srca na Beneškem jeruzalemska romarica št. 417 K 7.

Za bosanski misijon: Valentin Kos, Cerklje (Gor.) 50 K; dunajske Slovenke 3 K.

Za bolgarski misijon: Antonija Kocjan 2 K; M. Bobnar 50 vin.; Val. Kos 50 K.

Za kruh sv. Antona: Jera Cuznar 2 K.

Za misijone: Naročniki »Bogoljuba« v Sodražici 40 K.

Za najpotrebnejše misijone: Zbirka iz Trebnjege 6 K; Marijina družba v ? 6 K 30 vin.

Za odkup poganske deklice (Marija): Marija Skrinjar 20 K.

Za odkup poganskega dečka (Marko): I. Leban 20 K; Marija Kotnik 20 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Marijina družba v Črnem vrhu 10 K.

Za kitajske misijone: Val. Kos 50 K.

Za afrikanske misijone: Val. Kos 50 K.

Za molitvenike v obmejnem slovenskem kraju: M. Gričar 2 K.

Kraljici na Bledu.

Tja daleč oziram v gorenjsko se stran in misli hite mi čez goro in plan; tja k jezeru, Mati, me kliče srce, do Tebe kdaj priti so moje želje!

Saj upanje stavim le v Tebe vsak čas, da gledala bodem gorenjski te kras. »Izpolni, Devica, mi vročo željo, iz duše Ti vdane Te prosim lepó!«

Že k cerkvi ziblje čolniček se moj... O, duša; zaukaj, veselo zapoj! »Češčena Marija!« odmevaj okrog, da čuje nižava in néba obok.

A komaj sem prišla, vrnila se bom, od svetega kraja spet idem na dom. Še enkrat, Devica, poklada pred Te najzadnje pozdrave Ti vdano dekle!

Le sprosi mi, Mati, da vozim se kdaj jaz v onem čolničku, ki pelje me v raj; čolniček ta vodi Kraljica mi Ti, da pela Ti v raju bom slavo vse dni...!

Ivanka Kocjan.

Po sv. obhajilu.

Čas slovesa je napočil, čas ločitve od oltarja; beli sveči sem naročil, naj s plamenčkom ga ožarja. Njemu v slavo naj žari, Njemu v slavo izgori.

Mlado cvetje nežno belo, cveti v Večnega bližini, saj si ti Njegovo delo, On te je vsejal v ravnini. Kakor večne luči žar, dij mu tvoj vonjivi čar.

Ti pa tajna misel moja tiho pred oltar se vračaj, tam je sreča, nada tvoja, tječaj v stiski se obračaj; tam izvira lek hladán, čuj ob viru noč in dan.

Limbarski.

Ivan Bergant

trgovec v Stariloki

ima v zalogi in naprodaj raznovrstne

brezalkoholne pijače.

Priporoča se odjemalcem iz okolice in iz selške doline. 778

SUKNA

in modno blago za gospode in gospe prip. izvozna hiša

PROKOP SKORKOVSKY in SIN

v Hainfeldu na Češkem.

Zelo zmerne cene. Vzorci na zahtevo franco. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gosposke obleke.

CEFIRI

Dobro rodbinsko kavo

prideji že mali dodatek „pravega Francka“ s kavnim mlinčkom iz tovarne Zagreb. Le vsled svoje neprekošene kakovosti našel je „pravi Franck“ toli priljubljeni sprejem v slehernem gospodinjstvu.

Spoznavaj sebe!

Spoznavaj sebe, dušo svojo, slabosti svoje in strasti, in ti boš pravi mož napredka, deležen božjih milosti!

Kdor le na druge vedno gleda, pezdír že v bližnjih zre očeh, a bruna v svojih le ne vidi, ima na vesti velik greh.

Umetnik dela novo sliko, a vidi v njej premnogo zmot, že sliko vso je bil popravil, popravil ni je brez pomot.

Dasi spoznal si svojo dušo, zatrl slabosti in strasti, si vendar grešnik in ostanesh, — popolnosti na svetu ni.

Fr. Pavšič.

Edina izborna prilika za nakup :- za trgovce in krošnjarje. :-

Pošilja se tudi zasebnikom.

40-45 m ostankov za 16K

Francoski cefir za obleke, bluze in srajce. Pisana posteljina v modernih barvah, I. kakovosti. Oksford, močna kakovost za moške srajce. Višnjeva tkanina za predpasnike in gospodinjske obleke. Belo platno za telesno :: in posteljno perilo. ::

Ostanki so dolgi 5—15 metrov in zajamčeno pralni ter so brez hibe.

Pošilja po povzetju in za neprimerno vrne denar. 643

S. STEIN, tkalnica, Nachod, Češko.

Priložnostni nakup!

Za vsako gospodinjstvo in za vsako perilo izborno porabno:

1 kos 23 m Wernerjevega platna, zelo fina kakovost, 3 kosi rjuh prva kakovost, velikost 140×200 cm, vse skupaj le za 25 K. — Franko po povzetju na vsako postajo.

Jan Werner, Dobruška 560 Češko, tkalnica za platno in bombaževino.

Nova pomladna in poletna zbirka vzorcev zastonj in franko. 679

MOJA STARA

Izkušnja me uči, da moram za nego kože rabiti le **Steckenperd lilijino mleč no milo** Bergmanna & Co. Tešin ob Labi. Komad po 80 vrn. se dobiva povsod. 443 10-1

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1-steklenica kron 2:20. Zaloga v lekarnah.

Po pošti franko proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice za K 7— in 10 steklenic K 20— 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, Lekarna Praga 203-III.

Gričar & Mejač

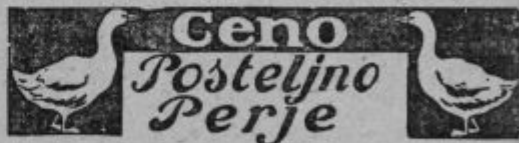
Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo

zgotovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in

novosti v konfekciji za

163 (12) :: :: dame. :: ::

1 kg sivoga skubljenega K 2—, boljsega K 2:40, pol belega prima K 2:80, belega K 4—, sinega mehkega puha K 6, prvovrstnega K 7—, 8— in 9:60. Sivoga puha K 6—, 7—, belega finega K 10—, prsnega puha K 12—, od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, tudečnega modrega ali belega inlet (nanking) blaga. 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim postelnim perjem K 16—, s polpuhom K 20—, s puh perjem K 24—. Posamezne pernice K 10—, 12—, 14—, 16—. Posamezne vzglavnice K 3—, 3:50, 4—. Pernice 200×140 cm velike K 13—, 15—, 18—, 20—. Vzglavnice 90×70 cm velike K 4:50, 5—, 5:50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180×116 cm velike K 13— in 15—, razpošilja proti povzetju ali naprej vplačilu **Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les.** — Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati ilustrovani cenik vsega postelnega blaga zastonj. 2118

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Mhani, prstani briljanti.

Svetovno znano najfiniješe blago po najnižjih cenah. 190(12)

Bogata zaloga 162 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Varstvena znamka „Gorenjki“.

Priznано najboljši vrsti belega platna za perilo sta:

„Planinsko platno“ po 40 vin.

„Gorenjsko platno“ po 52 vin.

Pri večjem naročilu popust.

Glavna zaloga v Ljubljani:

„Pri Gorenjki“, Pogačarjev trg 3.

3327 ex 11

Zahtevajte povsod!

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina. Contrheuman

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona.

Zaloga v lekarnah.

Po pošli proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic " " K 5.— "

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 20-III. 3130 (10)

Nazdar!

Slovenskim tovarišem priporočamo, da si naroče bogato zbirko vzorcev tvrdke

Rudolf Foukal, Jägerndorf, Češko.

Ta vsebuje najnovije in najcenejše

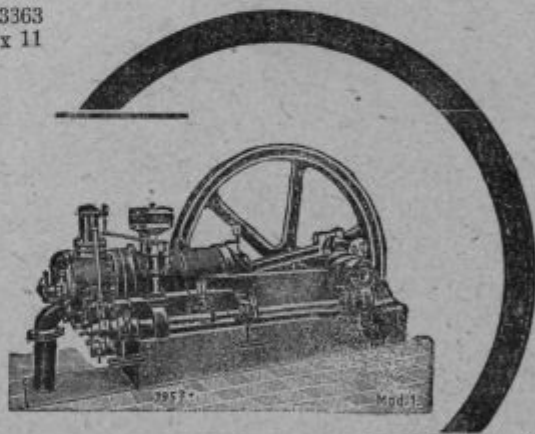
vrste sukna

in zato zasluži omenjena tvrdka, da dobi mnogo odjemalcev.

Mnogo čeških in moravskih krojačev.

b 279

3363
ex 11

Langen & Wolf, Dunaj X.

Zastopnik Gabrijel Brinšek, Ljubljana, Bleiweisova cesta 16.
Izdelek prve vrste. Najcenejši obrat.

Originalni „Otto“-motorji

Kurivo: bencin, bencol, surovo olje, sesalni plin, svetilni plin itd. Nad 106.000 dobavljenih.

Motorji na surovo olje

sistem Diesel. Najceneja uporaba kuriva

Zahtevajte prospekt šte. 568.

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbne za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvaža skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinske sole“ in snujejo gospodinjski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v solo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinske sole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno **K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več.** Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinske sole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. **Vsako ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki.** Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Šesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinski šoli“ v Ljubljani.

Šesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi **K 5·20**, fino vezani **K 6·—**, po pošti **30 vinarjev več.**

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe **K 3·—**, fino vezana **K 3·60**, po pošti **30 vinarjev več.**

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.